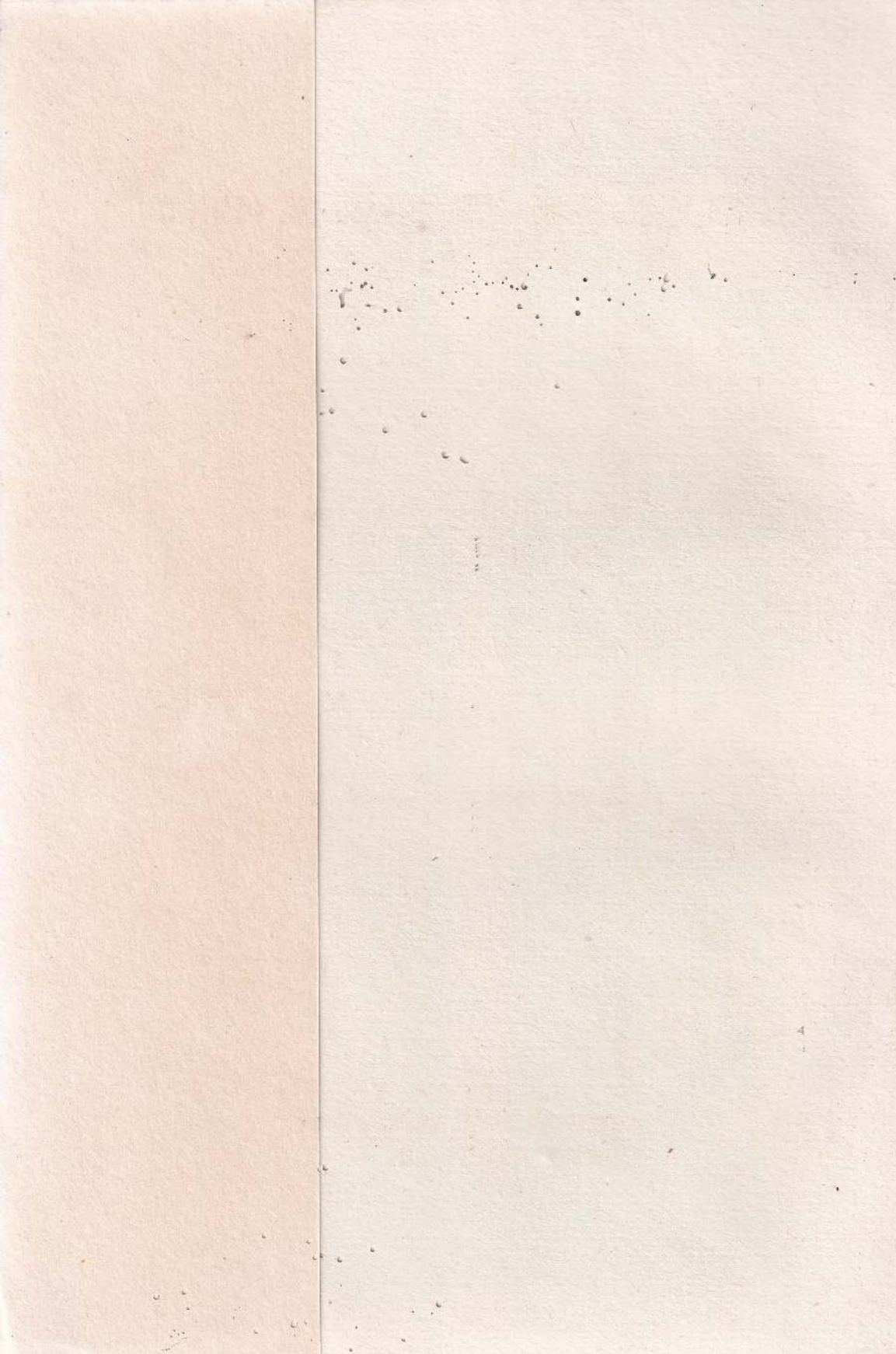

Bunker Memorial Lectures

**TAMIL HUMANISM
- THE CLASSICAL
PERIOD**

Xavier S. Thani Nayagam

TAMIL HUMANISM - THE CLASSICAL PERIOD

Xavier S. Thani Nayagam

**Bunker Memorial Lectures
1972**

JAFFNA COLLEGE PUBLICATION

THE CLASSICAL PERIOD - THE HUMANISM

Published 1972

Xavier & Thangayyan

Journal of the Faculty of Education
1972

JAFFNA COLLEGE PUBLICATION

**Bastian Press, Jaffna.
Ceylon.**

CONTENTS

	Page
Tamil Humanism — The Classical Period	1 — 22
The Humanistic Ideals சங்க காலத்தில் விரிவாகும் ஆளுமையின் இயல்பு	} 23 — 39
The Humanistic Scene	40 — 57
Appendix — Summary of Lecture II	i — iii

INTRODUCTORY NOTE

The Bunker Memorial Lectures were instituted in 1969 to commemorate the work of the former President of Jaffna College, the Rev. Dr. Sydney K. Bunker. The series was inaugurated by the well-known Indian educationalist Dr. K. G. Saiyidain. We are happy that we have been able to continue the series this year with three lectures by the Rev. Dr. Xavier S. Thani Nayagam. Rev. Thani Nayagam is so well known in the world of Tamil scholarship and research that the lectures need no recommendation beyond the stamp of his name. We are happy to have been able to publish them so that they may reach a wider audience.

W. L. Jeyasingham
President
Jaffna College.

Vaddukoddai.
1st August, 1972.

Tamil Humanism - The Classical Period

I. THE SOURCES AND BACKGROUND

In the philosophy of culture which the world professes to believe as stated in the Declaration of the policy of UNESCO, the objective is to preserve and develop all cultures, and not to destroy them. I remember Julian Huxley in a public lecture delivered at the Royal College, Colombo, pleading that the Ceylon Elephant because of certain of its characteristics as different from the Indian, should not be allowed to die out. If a zoologist could plead so fervently with regard to the elephant, with how much more justification may we not plead with regard to the preservation of the culture of a people.

Again, the present Director General of UNESCO in his foreword to the **History of Mankind, Cultural and Scientific Development**, a series written by a commission appointed by UNESCO, states:

"In this humanism, whose universality springs not from a unique abstract nature, but is being gradually evolved, on the basis of a freely acknowledged diversity, through actual contact and a continuous effort at understanding and cooperation, UNESCO recognizes both its own *raison d'être* and its guiding principle. The unity of mankind, we believe, has to be patiently built up, through mutual respect for the cultures which diversify it without dividing it, and by the establishment of more and more centres of science which spread man's technological power throughout the world, fostering equality of opportunity for progress and for the genuine preservation of his dignity".

ORIGINS

The first striking feature of the history of Tamil Humanism is that its beginnings remount to the age of the first civilizations in river valleys during the Bronze Age, though the original home of Tamil Culture is a matter for conjecture. Two views have been offered for consideration, one that India is the original home of the Dravidians, and that it is from India that they migrated to Asia Minor and the Mediterranean. This view was put forward also by Father Heras in his '**Proto-Indo Mediterranean Culture**' where he cites a few authorities in support. The other view is that the Dravidians originated in Asia Minor in the area of the fertile crescent, and that they are a branch of the Mediterranean people, who migrated to India and mixing with the Proto-Australoids and the Pre-Dravidian and non Aryan people were founders of the Mohenjodara-Harappa culture. This culture appears to have been spread all over India and Ceylon, at one time say, the second millennium of the pre-Christian era. The *termilai* of Herodotus could very well have been the ancestors of the *tamilar* of later times. (See LAVAHOBY, HERAS, HUDSON, HEWITT - JRAS 1889 p. 188).

In any appraisal of the impact of the Dravidian people in the evolution of Indian and Ceylonese culture, one has consistently to bear in mind the antiquity of the roots of Dravidian culture and that these roots seem well grounded in the culture of the Mohenjodara and Harappa people. It must also be borne in mind that the language, the writing, the religion and the arts of the Indus Valley cultures, today find a continuity and an explanation mostly in the Tamil language and especially in the manifestation of Tamil Culture and Civilization, though other descendants of the Dravidian peoples of Southern India and of the islands of Dravidian speakers to be found in Central India as well as in the North East and the North West of India — among such as speak languages like Kolami, Naiki, Parji, Gondi, Kurukh, Malto and Brahui — have also

their contribution to make. (Very recently a Dravidian language group has been found in Nepal.)

The civilization of the Indus Valley which was widespread over India and Ceylon was not one which evolved and matured in isolation. It had a maritime and urban orientation, both of which factors were absent in the civilization of the groups of Aryan language speakers who came into contact with the Dravidians living in well-built fortified and wealthy cities which were the object of Aryan envy.

The Indus Valley civilization, as it appears today from the evidence, was not a migrant or colonial civilization brought from outside of the Indian sub-continent. On the other hand, it exists as an indigenous civilization which was very much in touch with the civilization of Sumer and of the Tigris Euphrates Valley, and had resources which it commandeered from the rest of India, particularly of the South of India and of Ceylon.

The totemic or tribal symbols such as the Fish, the Cock, the Bow, and the names of gods and goddesses are identical with those symbols of the Cheras, the Colas, the Paratar and the Paandyas and the non-Aryan gods and goddesses whose worship was accommodated into Aryan religion.

ANTIQUITY

One of the reasons why the Tamil is attached to his culture is because he is able to pride himself in the reflected glory that his language, his literature, and other past achievements in the field of the Fine Arts confer. Even if he does not find sufficient achievement for pride in the present, he is always able to look back to the past and draw inspiration from the past. And one of the attributes of his culture and civilization in which he prides himself is, therefore, their antiquity.

There has been again in the last three or four years an attempt to decipher the Indus Valley script, and scholars have been trying to be as impartial and unprejudiced as possible. But repeatedly the cumulative evidence shows that the Indus Valley culture was due to a pre-Aryan people, and that the evidence accords best with the supposition that they were Proto-Dravidians and that they used a language and lived in a culture whose nearest vestiges are to be found in the culture, language, religion and social life of the Tamil speakers of the classical period of Tamil who inhabited South India and pre-Buddhist Ceylon. It appears that this culture was very widespread, and probably covered most of India and Ceylon. So far the archaeological evidence gathered extends as south as Lothal (near Bombay) and as west as Patna, and though we have to bridge a gap of about one thousand to two thousand years, Dravidian conservatism, and their loans to the incoming Aryans permit us to connect them. I should like to summarise for you the connective elements between the Indus Valley seals and subsequent Dravidian culture.

(a) The script is logosyllabic, pictographic writing which is mainly based on the rebus principle. Similarities which are observed with earlier Sumerian, Egyptian and Elamite scripts and even with Chinese, indicate that the Indus Valley script may have been derived to some extent from one or all of these ancient scripts, and that Chinese may have been influenced by the Indus Valley script. One view is that Dravidian speakers originated South of the Caspian Sea and migrated into the Valley of the Indus, while other people with whom they had had contact moved towards the Ural mountains and another branch towards Mongolia which movements explain the affinities existing between Dravidian and the Ural-Altaic languages, and with the Mongolian and Korean languages.

On the other hand, according to the other view the Mediterranean people and these affinities are best explained by the original Proto-Dravidians having originated in India and branches of them migrating to Asia Minor and the

Mediterranean and other parts of Asia where affinities are found. This view was propounded, as I stated by the late Father Heras, while the view of the Mediterranean origin of the Tamils has been reiterated by the Finnish and Russian scholars who worked at the decipherment of the Indus Valley script: (See *Journal of Tamil Studies*, Vol. II, No. 1 1970)

(b) **The Language** of the inscriptions (however differently read within the framework of Dravidian e. g. Asko Parpola, I. Mahadevan) makes good sense only when read with the help of the old Tamil of the classical period and in association with the data provided in the **Dravidian Etymological Dictionary**. Mahadevan reads some of the fish signs and many of the suffixes as related to the Velir and Ay and Oy clans, a reading which finds surprising confirmation in the appellations of ancient clans and the personal names of Cankam poets as found in the **Ahananuru** and **Purananuru** anthologies of the Cankam period.

The antiquity of the language and its capacity to furnish evidence for the identification of the polity and religious beliefs are matters which have surprised all students of comparative and historical linguistics.

(c) Concerning the **content** of the Indus Valley seals, there have been different interpretations made even by those who postulate a Dravidian origin. But the different readings connect them with the basis of what today is Hinduism and the interest in astronomy of the ancient inhabitants of the Indus Valley. One reading (Parpola) finds in the seals the iconography of Siva, Vishnu, of Korravai, of Kama, of Brahma, while another reading (Mahadevan) finds in the seals an **astral** religion primarily based on the worship of the serpent (Skt: Rahu and Ketu) and in ancestor worship of two classes of people, the Velir and the Kocar whose gods were apotheosized as Visnu-Krsna, and Murukan-Kumara respectively. The latter reader finds in the Indus Valley itself the ancestors of the Cheras, the Cholas and the Paandyas.

I have made this brief excursus into Proto-Dravidian history to show how in spite of a gap of a thousand five hundred years a continuity exists between the humanism of the Indus Valley and that of the classical period of Tamil. For such a gap to be bridged we should be grateful to the ancient grammarians and commentators who legislated with conservatism so that frequent changes in language did not occur.

There are a few other suggestions made concerning the probable Mediterranean origin or affinities of the Dravidians. The cult of the snake and of the mother Goddess, fertility cults, the cult of the slender waist for men, and the sport of bull baiting which is practised by the Marvars even to this day, and the descriptions of such sport in the poems of the **Kalittokai** anthology, the existence of hierodules, carry these affinities to Asia Minor and the Mediterranean, and specifically to Crete and the Minoan civilization. It is agreed by almost all writers on the evolution of Hinduism, that the Dravidians were far advanced even in their religious beliefs and the organisation of the priesthood, that the nomadic Aryans absorbed and ratified the earlier beliefs and gave them later an Aryan semblance, all of which made Suniti Kumar Chatterjee say that the Dravidian contribution in actual Indian culture was about 12 annas in the rupee or today 75 naya paisa or 75% of Indian culture, Father Heras and others are of the opinion that even very valuable passages the originals of which are now said to be in Sanskrit, were translations from the Dravidian, and that the speculative passages and the search for the Absolute in the Upanishads were probably Dravidian. "We are of opinion" says Heras "that many passages at least which we read now in Sanskrit works from Vedic literature down to Puranic works, are mere translations from Ancient Dravidian works now lost". And Christopher Dawson: "This search for the Absolute found its earliest and most complete expression in India, where it developed not as might have been expected, from the comparatively advanced ethical ideas connected with the worship of Varuna,

but from the more primitive type of religion which is represented by the ritual magic of the **Brahmanas** and which perhaps owes its origin to the native traditions of the conquered Dravidian culture". (**Progress and Religion**, p. 127). Many of these writers who attribute the major share of Indian culture to have been Dravidian qualify their views not with categorical certainty, but as being probable. But the probability has increased ever since the Indus valley polity has been explained as a polity in which religion and the priesthood (Velir) played a major share.

CITY CULTURE

Two features of this Indus Valley culture have to be taken into account in assessing Dravidian and Tamil humanism. One is that the Indus Valley represents essentially a city culture and the other is that its development was orientated towards maritime trade. It is now conceded by the Sanskritists themselves that the word "Nagar" (household, place, city) is very probably of Dravidian origin. The cities against which the incoming Aryans fought (the puras) and the fortifications and palaces and wealth of these cities excited the envy and cupidity of the Aryans who were at that time a nomadic people and to whom permanent residence in cities was foreign and strange. A curious reminiscence of the Dravidian love for cities is to be found in classical Tamil Literature in which the joy a beloved gives and the beloved herself are compared to cities and towns. I do not know if modern verses to a wife or a beloved compares her beauty and resource as if to say "You are wonderful and very much like New York" or London or Colombo or Jaffna. but this exactly is what the Tamil lover of the classical period said comparing her to towns and cities with which he was acquainted. This imagery, to me, seems to be derived from the earlier Dravidian love of cities and city culture. It seems to be a remarkable coincidence that the two Tamil words which denote "culture" and "civilization" have an identical etymological background as in Latin and English. Culture which is **panpu** derives from the same root as the

word denoting agriculture, and civilization which is derived from the culture of cities or **nakariham** comes from the city or **nakar**.

The Indus Valley people had overland as well as maritime trade, and kept communication by sea with Egypt and Mesopotamia, as well as with the South Western coast of India and the western coast of Ceylon. Words for some of the articles exported retain in their etyma a Dravidian element which is easily traced to Tamil. The **Baveru Jataka** has an account of a naval expedition from India to Mesopotamia when the sailors sold a crow and a peacock to the natives of Mesopotamia for a hundred pieces of silver (crow) and a hundred pieces of gold (peacock). The Greek and Latin words for elephant, (elephas < ipa) for peacock, (Toas < tokai), for muslin (sindon), for monkey (Kepos < kapi), for rice (orudza < arisi), for ginger (gingiber < inciver), for pepper (peppera < pippali), for cinnamon (karpion < karuvai) recall the articles of trade even in the pre-Roman period. Two of the words are to be found in the Hebrew, Thukkim < Tokai), and for sandalwood ahil < algumin, are also to be noted.

THE TOLKAAPIYAM

After an interval of more than a thousand years of the culture about which we have been speaking there appeared a book which is the earliest Tamil work extant, and which testifies in its own way to the antiquity of Tamil culture, civilization, and humanism. The **Tolkaapiyam** supposes and appeals to the authority of numerous other writers on grammar, on prosody and on rhetoric and literary criticism. It was by no means the first grammar or the first book ever written in Tamil. It testifies that the language has been used so much as the vehicle of literature, that conventions and words have become so obsolete that a list of them and their current usage have to be explained to the generation contemporary with the

appearance of **Tolkaapiyam**. Years and generations should have passed for **Tolkaapiyam** to give the canons of literary convention concerning **Aham** and **Puram** poetry. For the **Tolkaapiyam** to state the trees or flowers corresponding to love situations and war situations, several generations should have passed, e.g. to note that the **Strobilanthus kunthianus** was a flower which bloomed once in twelve years, and therefore would be a characteristic name for the montane region. This word **Kurinci** has been in my mind ever since I noted that the highest mountain in Sumatra is known by the name **Kurinci**, and that the people who live in that region were known as **orang kurinci**, the **kurinci** people. It is the area where in Sumatra the **Simbiring** live, a sub-division of the **Karo-Batoks** who are sub-divided into clans which call themselves, **Ceras**, **Cholas**, **Pandyas** and **Kalingas**. How did tribes in Sumatra come to be known by the names of these Tamil and Dravidian dynastic names?

The **Tolkaapiyam** is a book which has at least three or more strata of evidence concerning the development of the Tamil language as well as the subject matter and the interpretation and criticism of Tamil poetry.

AHAM AND PURAM POETRY

The Tamil is able to look back on a great and extensive and ancient literature as his heritage. He is heir to an ancient and classical literature as well as a mediaeval and modern literature. His language is classical like other classical literatures of the world - like Greek, like Latin or like Sanskrit, and at the same time it is a modern language. Among modern Indian languages Hindi literature did not appear before the 12th century; Bengali literature did not appear before the 11th century. Marathi and Punjabi not before the 12th century; Telugu, Kannaḁa and Malayalam literatures not before the 8th century, but Tamil literature of the classical period ends with the 2nd or 3rd century after Christ, but its beginnings are very much earlier than the commencement of the Christian era.

The division of the area of human experience as 'Aham' and 'Puram' was itself a unique division, into the world of inner experience and the outer experience, and having made this division, Tamil poetic experience sought to classify, and codify all poetic experience. This has been a characteristic of Indian learning and Tamil shares this Indian characteristic along with other fields of Indian learning. In this classification too, I seem to find a stratification. Originally the codification was for love poetry only and consisted only of five divisions, but later a parallel division was made for Puram poetry as well, and at a third stage the divisions were made into seven for both Aham and Puram poetry. While for the Aham (அஹம் ஐந்திணை) the details seem natural, the stages detailed for Puram poetry, especially as noted in the Purapporul venpa malai seems artificial. The plants and flowers detailed for the exterior landscape seems also to have been done later.

In the Aham and Puram collections have been included poems of different generations. When the collections were made, and the commentaries were being written about the eleventh century or during the period of the commentators, a few poems of a later age may have been introduced. I find that sometimes poems on a single theme seem to be complementary. For instance, the two poems in the Ahanaanuru anthology which give details of the marriage ceremony seem to be complementary. (Aham 86 and 136)

The poetry of love in the anthologies with its accurate, simple and brief descriptions of Nature and homely similes, and deep psychological knowledge of human nature in love situations, has won for itself a distinguished niche in world literature. Though the poetry is anonymous, it is most personal and in nearly all the 450 to 500 poets of the Cankam age, each one has essayed to study human nature with a broad humanism.

Tamil poetry of the classical age, and indeed of all ages is never a poetry of a certain social class or an elitist

poetry. Of 450 to 500 poets whose poems have been selected for these anthologies, at least twenty were women. About thirty of the poets were kings or of royal descent, four of them were queens and a large number of them of the agricultural and mercantile classes. There were among them those who practised a craft or other. There were also among them those who were arithmeticians and astronomers as well as potters, blacksmiths and carpenters.

Both the **Aham** poetry as well as the **Puram** poetry such as have come to us, are sources of Tamil cultural history. The allusions to wars and battles and chiefs and towns in **Aham** poetry, as well as the panegyrics in praise of patrons and chiefs contain an inexhaustible source of information of the classical period. But these have to be studied with all the aid and illumination that an interdisciplinary approach can contribute to the study of poetry.

For instance, I have been struck by the remarkable coincidence and confirmation which the Greek and Latin geographers bring to bear on geographical and historical data in Tamil poetry and the confirmation we acquire from archaeological evidence. This interdisciplinary approach has not yet obtained its due place in the study of literature in the countries in which Tamil is spoken. But it is by such interdisciplinary studies that we shall be able to obtain a perspective knowledge of the ancient past.

STRATIFICATION IN POETRY

While the **Aham** collections give scope for the expression of male and female psychology in love situations, the **Puram** collections are impressive in the role that poetry and poets fulfil in Tamil society. When one takes into consideration all of Cankam Poetry together with the **Cilappatikaram** and the **Tirukkural** which came as a synthesis of Cankam thought at the end of the Cankam Age, one finds four strata of Tamil poetry corresponding to four poetic types which in turn correspond also to four stages of cultural

and economic evolution of society. There is, first of all the figure of the **ahavalan** or shaman of an early stage of society who represents in himself the ambitions and hopes of the tribe, and who with song and dance and prophecy inspires the hopes of the tribe, who offers sacrifices, appeasement and prayer on behalf of the tribe. It is a chosen figure, male or female (**ahaval makal**) whose role is mantic in this kind of society and from him or her seem to originate the figures of priest and ascetic or monk. The **ahavalan** is a type of medicine man or medicine woman, and is given to predicting the future. It is to him or to her that people have recourse for the cures of illnesses to appease evil spirits and for prediction of the future. The well-known poem from the **Kuruntohai** anthology shows indirectly how the **ahaval makal** is expected to read an individual's future from the number of grains or the number of seeds left on a winnowing fan.

அகவல் மகளே யகவல் மகளே
மனவுக் கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவல் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே, அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே,

(Kur 23)

Other similar indications occur in other poems.

The Ahavalan Ahaval makal continue to function in their religious roles, but with differentiation of functions, the bards and minstrels take on the poetic and entertainment function of the Ahavalan and leave to the Ahavalan his religious and prophetic functions.

Classical poetry gives us a great deal of information on the bards and minstrels, and their role in Tamil society. The Bards and bardesses formed troupes with their families which criss-crossed the Tamil country and were the carriers of good will and entertainment, and kept alive the heroic traditions. The role of the bard in Tamil society has been studied by Dr. K. Kailasapathy of the University of Ceylon in his book on 'Tamil Heroic Poetry', one of the best books

which has appeared in this century in the field of Tamilology. Composing panegyrics in praise of their patrons both in the courts as well as in the battlefield was their primary function, but as they went along from kingdom to kingdom, and from chief to chief, they also entertained the villagers with their music and song. The panar, as they were called, were divided into different classes, according to the instruments they carried and according to the kind of role they performed in the battlefield or in the palace. They were a very important factor in the development of the humanistic arts of dance and literature, and music and song, and in the development of a kind of heroic and epic poetry. The literature of the Cankam cannot be called pre-dominantly a bardic poetry, because the poets who came into existence through a differentiation and bifurcation of the function of the bards, sang often in a bardic situation i. e. they imagined themselves as bards and sang as bards would have sung.

The poet springs forth as a bifurcation from the bard and the differences between the bard and the poet are worth recalling. The bard is seen as head of a troupe but the poet is seen alone; the bards act and play and sing, but the poet composes or apostrophizes with an unaccompanied technique of poetry; the bard is an entertainer whereas the poet shows himself as a teacher and moral counsellor; the bard is the voice of the community whereas the poet stands on his own, and his thoughts, praise, counsels and reflections are personal; the bard indulges in praise and martial exhortations and heroic verse whereas the poet, even when praising a sovereign is preoccupied with human conduct, ethics and morals. The bard is the friend of the people and is welcome at the court, but the poet moves about as a friend and teacher of kings. The bard's common name panan is derived from a word denoting music, while the word for poet denotes he is learned (pulavan), and the word for poem (seyyul) denotes he is a maker.

The social standing and prestige that was the privilege of the poet is shown in numerous poems and allusions in which poets are regarded as the intimate friends of

kings and chiefs, and in the liberties they take with their patrons, and the roles they play in helping them.

The poet, Kapilar, an intimate friend of Paari, a Chief advises the kings who have set to besiege the hill fortress of his friend, that it cannot be taken by armies and elephants. They might capture it if the kings went dancing and singing with bardic troupes following them. (Puram 109, 15 — 18). A poet's praise is accounted worthy of heaven, while his curse results in an entire town ending in ruins so that the town itself remains but a memory and a name (Puram 27). Poets, and poetesses like Avvayaar, are found to intervene rather frequently to avert war either by counselling against war because of its disastrous consequences, or because of the slender chances of victory (Puram 95). Poets are found urging a confederation of two or more Tamil kings, or dissuading strife among princes of the same line, or urging Tamil unity against non-Tamil foes. They plead on behalf of rebel sons and subjects and on behalf of innocent victims condemned to torture. The poet Pisiraantayaar advises a Pandyan king to be moderate in taxing his subjects (Puram 184); Naganaar from Vellai-k-kudi, asks Killi, a Chola sovereign, to abolish altogether an existing land tax (Puram 35). The poet points out that even "the victory of the army that is engaged in a last ditch combat is the result of the efforts of the army of the plough" thus asking him to look after agrarian welfare. The Chief Peekan has not been living in the same palace as his wife, Kannaki, and four poets have composed poems mildly upbraiding Peeken and interceding on behalf of Kannaki. A Pandyan King, Nedunceliyan, swears that if he should fail to achieve victory against the other kings who have leagued against him, may his territory be ever forsaken by the gathering of illustrious poets who are headed by Marutan of Maankudi (Puram 72). Poets are so friendly with kings that they even choose to end their lives by voluntary starvation when a king chooses to end his life by self-imposed starvation, a form of suicide similar to the religious suicide of the Jains. On the other hand, poets do not brook any slighting from kings to

whose courts they have gone, should for instance, the king delay to see them, or present their gifts through some subordinate and not in person (Puram 162, 196).

The poets and poetesses of this period whose poems have been included in the anthologies number about 450 to 500. These poets have been chronologically divided by one scholar into ten generations, the period of these generations being dated by him as from 50 B. C. to 200 A. D. An analysis of the origins of these poets and poetesses shows that they came from different cities, townships and villages of the Tamil kingdoms, and from all classes, from royalty, from agricultural and merchant classes, and from various trades and crafts.

This picture of the institution of bardism and poetry in the social life of the period, provides the background against which it may be surmised how each court, or village, or group could have had collections of the poems of individual poets and bards, and how these could have been circulated not only in the particular region but also in other parts of the country. In the literature, poets are known by reputation; one poet praises the poetry of another poet or alludes to other poets in his poems—all of which would not have been possible but for the knowledge of oral and more probably written collections. This tradition provided the material for the redaction of the anthologies and the redactor's notes or colophons. The antiquity of this classical literature may be argued from various angles. Some of the poems argue a long-standing tradition of poetry, as for instance, in a poem where the poet Perum-talai Cattanar (Cattanar of the Large Head) meets two princes, Viccikko and Kandirakko, and embraces Kandirakko but not the other. On the prince who was embraced enquiring of the poet why the other had not been favoured with a similar mark of affection, the poet addresses his reply to Ilam Viccikko who had been slighted.

Kandirakko, I have embraced.
 He fully merits it, he is of a glorious line.
 For ages past on
 Their heaven-kissing brave hills,
 Even when the Chief was in far off lands,
 The womenfolk, would of their own initiative,
 Fully ornamented, present us with young cow-elephants.
 You are of the line of Nannan of the golden chariot
 You too might be embraced.
 Since the time your forbears shut the door
 against some of us bards,
 We have boycotted your high hillsides.
 Flower-scented as they are, and god-inhabited,
 Where sailing rain-clouds pour down their showers.

-PNN 151.

The line 'Pandum pandum padinar uvappa' which might be translated 'For generations and generations' or "for ages past", shows that bards and poets had been welcome in the territory of Kandirakko for several generations. Another poet recalls a city Araiyaam by name which was entirely effaced because of the lack of generosity of its king (Puram 27.)

The Cilambu: Regional synthesis

The strict basis on which internal and external emotions were classified, love and non-love poetry, has ceased to exist, or perhaps, the author of Tamil's greatest epic the Cilappatikaaram commences a new era in ceasing to observe that distinction. The story in the **Cilambu** is also a love story, the marital love of Kovalan and Kannagi and the extra-marital love of Kovalan and Matavi. The anonymity of the earlier love poetry too ceases to exist, because in the earlier poems the love situations are anonymously described while in the **Cilambu** the lovers are named with their respective sentiments, Kovalan for instance,

addresses words of lyrical beauty to his new bride when left alone on the moonlit terrace. In the body of Cankam love poetry we do not have any of the lovers concerned mentioned by name; such love episodes as we gather, for instance, of Atimanti or Yellivitiyar are made either as allusions or included in the colophons. The Cilambu is the earliest poem in which the lovers are known by name, and hence the departure from tradition marks one of the great transitions to a new age effected by Ilankoadikal.

But the earlier conventions are not altogether dead. They remain and are still used situationally as when Kovalan and Matavi sing to the accompaniment of the Viinai at their seaside encampment in Puhar. It is the Aham convention of anonymity, suggestion, and hidden allegorical and figurative meanings which leads to the misunderstanding and final separation between the lover and his paramour. How perfectly and how deftly has the poet employed the earlier sham tradition in the seaside lyrics where rigidly observing all the canons of neital poetry, he uses the figure of the river, of the laurel trees and flowers, and the moon and the stars to bring out the hidden meanings of the lovers, their ambivalence, suspicion and their growing irritability towards each other.

The poet has not neglected the Puram tradition either as seen from the songs of the forest tribes and of the hill tribes where the earlier turais are faithfully utilised. That is why it is so much easier to understand the Cilambu as the synthesising epic of the Cankam age, and the transitional epic leading to a new age.

The five-fold regional division and the time space-segmentation are fundamental to Cankam poetry and Cankam culture. In Ilanko's epic, however, the earlier divisions and conventions operate in a different manner, as they will continue to operate after him in the poetry of all subsequent epics. The epic, by definition and by observance, both in

Tamil and in Sanskrit, should be epic also in its description of all possible landscapes. The Tamil epic that is the **Cilambu**, comprehensive as it was in its inclusion of the landscape of the three kingdoms, sees to it that the situations and episodes occur with one of the five regions as background. It is in the **neital** or seaside district that the scions of the merchant princes are married and that the repudiation of **Matavi** occurs; **Kannaki** and **Kovalan** traverse the **marutam** or agricultural regions on their journey by foot to the city of **Maturai**. They avoid journey by night, accompanied by the Jain nun **Kavunti** as they were, lest they should tread unawares on insects and incur other dangers from a dense vegetation rich in fruits and cultivation. They see the farmers and their women-folk engaged in irrigating their fields from rivers and canals, and well-sweeps, and the harvest scenes. They see the water fowls and cranes and ducks and that relentless inhabitant of the water patches of the fields, the water-buffalo, rubbing his irritating back against the haystack. The women work in the fields, to the accompaniment of song and dance, and others decorating the bulls with the flowers of the field for the animals too co-operate in obtaining a good harvest and recognition is due to them too. Along the banks of the **Kaveri** until they reach **Srirangam** they traverse a rich **marutam** region. Later as they advance towards **Maturai** they come to **palai** or barren region where **Kannaki** rests in a wayside shrine and watches a shamanistic dance during which an elderly woman shaman declares with prophetic words that **Kannaki** is the deity of the Southern kingdoms, the chosen goddess of the future of the territory that now constitutes **Dravidian India**.

On the outskirts of **Maturai** are the homes of the shepherd clans and here, though there is no opportunity to describe the pastoral landscape, there is description of the life of the shepherd class, their worship, their music and their dance. The Mountain region alone remains and the epic the action of which commences on the Eastern shore ends on the Western ridges of the Western ghats. From **Maturai**, an angered **Kannaki** as if in a trance walks, oblivious

of the landscape around her, to the mountain top and under a **vengai** tree, typical tree of the mountains, she is taken into heaven in a chariot by Kovalan and the gods. It is under a **vengai** tree that she regains her disembodied husband for the **vengai**, is the symbolic tree of marital regions, under which the mountain-folks celebrated their ritual weddings.

In the description of these five regions, Nature is not the background which reflects the emotional aspects as in the earlier period but merely factual Nature as it was seen by the actors of the drama during their journeys and during the events which affected them. It is a **Puram** aspect of Nature, but even less **Puram** than the **Puram** poems of the Cankam age. In the **Puram** poems, often nature in a region is eulogized because its beauty and fertility are indications of the ruler's righteousness or greatness, but here the portrayal of Nature is principally factual. There are portends in nature and ominous signs of impending doom, as when the calves cry and the cows tear in the shepherds quarters or as when the Pandyan queen dreams of falling stars and a rain of blood, but these do not affect the main statement of the factual representation of Nature. Nor does the concept that the Vaiai weeps in anticipation of what is to befall the lovers. It is only in the **Vari** and the **Kuravi** lyrics meant for song and dance, that the **Aham** interpretation of Nature occurs, but these sections are deliberate introductions of **Aham** poems in an epic which is eminently a **Puram** genre.

Ilanko has introduced all the regions very factually and this he has been able to achieve because his story occurs in all the three kingdoms, and the heroine goes on foot all the way from Puhar to Vancikkodu. The **Attruppadai** (travel-guide) theme had already made this devise of landscape description a convention. The bard who has been to the chief recounts in the travel-guide poems the way and the landscape to be traversed, but here Ilanko describes in the narrator's role the actual sights and sounds experienced by his hero and heroine. The anxiety

to remain in *terra firma* and to describe of landscape what is actually seen, is consonant with the realism of early Tamil poetry. In Cilambu too Vidhyadharas fly through the heavens from one kingdom to another, for one comes with his wife to watch the Indra festival in Puhar, and another accosts the three journeying to Maturai but these air travellers do not function in any manner to describe landscape. One of them shows his wife the impressive fields on the Kaveri's banks.

The actual description of Nature is one of the most rewarding sections in the poetry of Ilanko. The sections are principally factual, but these are also allusive sections.

THE PHILOSOPHERS

There comes a period after this poetic period in which philosophers become important, and these poet-philosophers use the language of poetry. The *Cilappatikaram* is composed by a Jain monk, and the *Tirukkural* by *Tiruvalluvar* containing ethical and moral maxims. To me these two works seem to be a synthesis of the Cankam age. The *Cilappatikaram* has synthesised the landscapes, the culture and life in all the three Tamil kingdoms, and the *Tirukkural*, the moral and ethical values and the canons of living for *Aham* and *Puram*. One has a literary and historical basis while the other has an ideological basis. *Manimekalai* and other epic works have a religious and philosophical basis, and poetry becomes partly didactic. Buddha himself is named in the *Manimekalai* as the great Pulavar.

ETHICAL WORKS

This early literature by itself would have been sufficient as a nation's contribution to world literature. But there are other literary genre in which Tamil literature has excelled and left behind a large humanistic reputation. Of the ethical works, the *Tirukkural* is so unique that it has

outshone all other works. Of scholars of world fame who have read it, there is no one has appraised it so well as Albert Schweitzer, and I shall not tire myself in repeating what he has said in his book "**Indian Thought and its Development**".

"With sure strokes the Kural draws the ideal of simple ethical humanity There hardly exists in the literature of the world a collection of maxims in which we find so much lofty wisdom".

The **Tirukkural** along with the epic **Cilappatikaram** synthesises all the humanism of the preceding epoch.

BHAKTI LITERATURE

The output of human love poetry blossomed forth in a succeeding age into poetry of the love of God, and made another contribution in **Bhakti** poetry which both in the extensive nature of the output as well as in its intense **Bhakti** quality and humanism is comparable with the best devotional poetry in the world. The **Paripadal** and the hymns of the Nayanmars and Alwars, so rich and glowing in their devotion to a personal God, has given to the Tamil language a peculiar suppleness and a vocabulary which might entitle Tamil to be called the language of devotion. The **Bhakti** strain has come down to our times in the poetry of Ramalingar, and the **Bhakti** quality of language may be noted even in Subrahmanya Bharati and the Rationalist Bharati Dasan. It can be detected even in the prose of Kalyana Sundara Mudaliyar and of R. P. Sethupillai.

The difficulty of translating into other languages the **Bhakti** poetry in Tamil which possesses an exquisite finasse is well known to all those who have attempted to do it. For instance, the well-known verse of Appar commencing

with மாகில் வினையும் மாலை மதியமும் defies all translation. One has to be born a Tamil or be soaked in the nuances of the language of devotion to experience its beauty and its wealth of imagery.

The Saiva Siddhanta Philosophy is another field in which the Tamils have contributed their own thought to philosophic thought and systematisation, and the Tamil Philosophy remains very humanistic in its doctrine of grace. In the following two lectures, I intend expatiating on the humanistic ideals of the classical age as contained in its literature.

2. The Humanistic Ideals

சங்க காலத்தில் விரிவாகும் ஆளுமையின் இயல்பு

மற்ற நாடுகளையும் மக்களையும் உட்படுத்தி அன்பு பாராட்டி வரும் இயல்பு இருபதாம் நூற்றாண்டில் விமானப் போக்குவரத்தோடு தோன்றியதோர் பண்பு என்று நாம் நினைக்க இடமேயில்லை. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலத்திலேயே தமிழ்ப்புலவர் இப் பண்பைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளனர். விரைவான போக்கு வரத்தோடு பல்வேறு அரசுகளை இணைக்கும் கழகங்களோ இல்லாத அக்காலத்திலேயே ஒரு நாட்டவர் மற்ற நாட்டினரோடு உறவு பாராட்ட விரும்பியுள்ளனர் என்பதற்கு நாம் அடிக்கடி கூறும் இரு செய்யுட்கள் நமக்கெடுத்துச் செப்புகின்றன.

கணியன் பூங்குன்றனர் கூறிய

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’

எனும் கொள்கை எல்லா நூற்றாண்டுகளுக்கும் பொருத்தமாகி இன்று உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் கோட்பாடாகவும் மிளர்கின்றது. திருவள்ளுவர் செப்பிய

யாதானு நாடாமா லா ராமா /

லென்றோருவன் சாந்துணையும் கல்லாதவாறு

(திரு. 397) என்னும் திருக்குறட்பா, முன்பினும் நம் காலத்திற்குப் பொருத்தமான அறிவுரையாக விளங்குகின்றது. நாடுகள் பல; மக்கள் பலர். வேற்று நாடுகளின் மக்களையும், தத்துவத்தையும், பண்பையும், மொழிகளையும், இலக்கியங்களையும் நம் நாட்டில் உள்ளவை போல அறிந்திருக்க வேண்டுமாயின் நம் வாழ்நாட்கள் போதாதாதலால், உயிரிருக்கும் வரை அவற்றைக் கற்றுக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும் என்பது உள்ளடங்கும் கருத்தாகும்.

தமிழ் மக்கள் அக்காலத்திலேயே தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கும், நடுமேற்கு நாடுகளுக்கும் சென்றிருந்தனர் என்பதை வரலாற்று முறையில் அறிகின்றோம். கற்றோர்க்கு எங்கு சென்றாலும் வரவேற்பு உண்டென்றும் அவர் பல நாடுகளுக்குச் சென்று வந்தனர் என்றும், அந்நாடுகளையும் தம் நாட்டினர்ப் போலக் கருதினரென்றும் அழகாகப் பழமொழி நானூறு நான்காம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

ஆற்றவும் கற்றுர் அறிவுடையார், அஃதுடையார்/
நூற்றிசையும் செல்லாத நாடில்லை-அந்நாடு/
வேற்றுநாடாகா; தமவேயாம்-ஆயினால்/
ஆற்றுஞ் வேண்டுவதில்..

“உளர்”, “நாடு”, “கேளிர்” எனும் சொற்கள் தமிழ்மொழியின் வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கலாம்; ஆயினும் இம் மேற்கோள்கள் காட்டும் பரந்த ஆளுமையும் (personality) மனித இன நலக் (humanism) கோட்பாடும் இலத்தீன் புலவர் தெரென்ஸ் (Terence) கூறிய “நான் மனிதன்; மனிதனைச் சார்ந்த எதுவும் எனக்குப் புறமன்று” எனும் அடியொன்றுடனேயே ஒப்பிடத் தகும். (Homo sum; nil humari a me alioium puter.) கோடன் ஒல்போட் (Gordon Allport) எனும் உளநூல் வல்லுநரின் கூற்றின்படி செறிவுடைய முதிர்ந்த ஆளுமைக்கு மூன்று இலக்கணங்கள் இன்றியமையாதவை. முதல் முதல் அத்தகைய மனிதன், என்றும் விரிந்து கொண்டுவரும் ஈடுபாடுகளை வளர்ப்பவனாக இருத்தல் வேண்டும்; பிறருடைய நலத்திற்கும் இண்பத்திற்கும் அவன் எவ்வளவிற்குப் பாடுபடுகிறானோ அவன் தன்னுடைய ஆளுமையை விரியச் செய்து செப்பமாக்குகின்றான். இரண்டாவது, பிறர் தன்னை எங்ஙனம் கணிக்கின்றார்களோ அவ்வாறே தன்னை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவனாக இருத்தல் வேண்டும் (self-objectification) மூன்றாவது தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு ஒற்றுமை நிறைவினைத்தரும் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைக் கடைப்பிடித்து நடத்தல் வேண்டும். (unifying philosophy of life - self-unification).

இலட்சியங்களைக் கடைப்பிடித்தும் கற்பித்தும் வருவதால் தான் சமுதாயம் முன்னேறி மக்களுக்கு வேண்டிய இன்பத்தையும் சீர்திருத்தத்தையும் நல்குகின்றது. இலட்சியங்கள் இல்லாத சமுதாயம் பாழாய்ப்போகும் என்னும் உண்மையைப் பண்டைக் காலத் தமிழரும் நன்குணர்ந்திருந்தனர். இலட்சியம் இல்லாதவன் வெறும் யாக்கை என்பதை “பூடகையில்லோன் யாக்கை போல” என்னும் அடியில் புலவர் ஆலத்தூர்கிழார், புறநானூற்றில் நிலைநாட்டுகின்றார்.

விரிவாகும் ஆளுமையை உருவாக்கும் நோக்கம் மக்கள் உள்ளத்தில் என்றும் இருந்தால், சமுதாயம் இன்பத்தை அளிக்கும் சமுதாயமாகக் காணப்படும். எவ்வளவிற்குப் பிறர் நலத்திற்காக மனிதன் பாடுபடுகின்றானோ அவ்வளவிற்கு அவன் ஆளுமை நன்கு வளரும். பிறருக்காகப் பணி செய்வதால்தான் ஒருவன்

தன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பண்புடைய வாழ்க்கையாக்குகின்றான். 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' எனும் குறிக்கோள் வாழ்க்கையைத் தன்னலம் தேடும் துறையிலிருந்தெடுத்து ஆளுமையை நிறைவாக்கும் பண்பாக்குகின்றது. பிறர் நலநியல் (Altruism) எனும் பண்பு மக்கள் வரலாற்றில் படிப்படியாகத் தான் தோன்றும். நல்ல அறிவு வளர்ச்சியில்லாத சமுதாயத்தில் சொந்த இனத்தாரோடுதான் மனிதன் உறவு கொண்டாடுவான். தன்னுடைய குடும்பத்தையும் தன்சிறு இனத்தையும் (tribe) காப்பாற்றவே முயல்வான். படிப்படியாக அறிவுவளர மக்கள் அனைவரும் எங்கு வாழ்ந்தாலும் தன் இனத்தவரென்றும், எல்லா உயிர்க்கும் அன்புகாட்டுதல் வேண்டுமென்றும் சிந்தனை அவனுக்குத் தோன்றும்.

வெவ்வேறு பண்பாடுகள் வெவ்வேறு காலத்தில் பிறர்நல நியலைக் கற்பித்து வந்திருக்கின்றன. சீனநாட்டில் கி. மு. 604 ஆம் ஆண்டில் பிறந்த லாவோட்சேயும் (Lao-Tse) அவருக்குப் பின்பு கொண்டுகியசும் (Confucius கி. மு. 551-479) தம் காலத்திலேயே இந்தக் கொள்கையை ஒருவாறு தெளிவாகக் கற்பித்துப் பிறர்பாலும் நமக்குப் பொறுப்புண்டு என்னும் உண்மையை வற்புறுத்தினர். ஆனால் பிளாத்தோ, அரிஸ்தோத்தல் போன்ற கிரேக்கத் தத்துவவல்லுநர்கள் கிரேக்க குடியினரை மட்டுமே தம் சிந்தனைக்குள் உட்படுத்தி, வேற்று நாட்டினரைப் பற்றிக் கவலை செலுத்தவில்லை. பிறநாட்டார் தம் இலட்சிய அரசைக் கெடுக்காவண்ணம், தம் இலட்சிய அரசின் தலைநகரைக் கடலோரத்திலோ துறைமுகத்திலோ அமைக்காது அன்னியர் செல்லவாறு பத்துக்கல் கடற்கரையிலிருந்து உள்நாட்டில் அமைக்கவேண்டுமென்று கூறினர். பிராமண தருமசாத்திர நூல்கள் பிராமணர் அல்லாதாரைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தவில்லை. பண்டைக்காலத்தில் அவை கூறியது என்னவெனில் 'விந்திய மலைத்தொடர்க்கும் இமய மலைக்கும் இடையே உள்ள நிலப்பரப்பே கருமபூமி; முத்திபெறுவதற்கு அப்பூமியிலே பிறந்திருக்க வேண்டும்' என்பதே. தமிழ் மக்களிடமோ, ஸ்டோயிக்வாதிகள் கூறியதுபோல மக்கள் அனைவரும் உடன் பிறந்தாரென்றும், பிறப்போ, சாதியோ, சமயமோ அவர்களைத் தாழ்த்தவோ உயர்த்தவோ வல்லவை அல்லவென்றும் கொண்ட நம்பிக்கை பண்டுதொட்டே நிலவியுள்ளது. இந்திய வரலாற்றின் பண்டைக் காலத்திலேயே இத்தகைய அரிய கொள்கையைத் தமிழ் அறிஞர் கடைப்பிடித்திருந்தனர் என்னும் உண்மை பெரும் வியப்பைத் தருகின்றது. எனவே

உலக ஒழுக்க இயலை (Ethics) நன்கறிந்து எழுதிய உலகமேதை அல்பேற் சுவைட்சர் திருக்குறளைப் பற்றி.

“இத்தகைய உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்ட செய்யுட்களை உலக இலக்கியத்திலேயே காண்பது அரிது” என்று கூறுவார்.

ஆனால் இத்தகைய கொள்கைகள் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ் மக்களால் போற்றப்பட்டுள்ளன.

II

தமிழ் இலக்கியத்தை ஆராயும் பொழுது, இப்பிறர் நலக் கொள்கையையும் பிறர் அன்பு உணர்ச்சியையும் முதல் முதல் பரப்புவதற்குக் காரணமாய் இருந்தவர்கள் தமிழ் நாட்டுப் பாணரும் தமிழ் நாட்டுப் புலவருமாம். பாணர்க்கும் புலவர்க்கும் சொந்த ஊரும் நாடும் உண்டு. ஆயினும் அவர்கள் தமிழ் உலகமெங்கும் சென்று அரசர்களையும் வள்ளல்களையும் மக்களையும் வாழ்த்தி வந்ததால் ‘தமிழகம்’ என்ற ஓர் ஒற்றுமை உணர்ச்சி உண்டாகியது. அவர்கள் சிறப்பாகக் கருதிய வள்ளல்களும் அரசர்களும் உளர். போர்க்காலத்தில் தம் சொந்த அரசரையும் வள்ளல்களையும் பேணினர். ஆயினும் எங்கு தமிழ் மொழி பேசப்பட்டதோ அங்கெல்லாஞ் சென்று தம் பரிசில் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்தனர். புலவர் தூதுவராகவும் நண்பராகவும் தமிழ் நாட்டு மன்னர் இடையில் சென்று போரைக்குறைக்கவும் நீதி வளர்க்கவும் முயன்றனர். எனவே தமிழ் அரசுகளிடம் நட்பும் உறவும் வளருமாறு பாடுபட்டு வந்தனர்.

பெருநிலமன்னரும் குறுநிலமன்னரும் உறவினை வளர்க்கக் காரணமாக இருந்தவை உடன்படிக்கைகளும்மல்ல பொது அரசியல் மன்றங்களும்மல்ல; அவர்கள் அனைவரும் வளர்த்த தமிழ் மொழியே காரணமாக இருந்தது. அம்மொழி பரவிய நிலம் அனைத்தையும் “தமிழகம்” என்றும் “தமிழ்நாடு” என்றும் வாழ்த்தினர். இவ்வாறு வாழ்த்தியதால் மூவேந்தருடைய சொந்த ஆட்சியோ குறுநில மன்னருடைய சொந்த ஆட்சியோ குறையவில்லை. தமிழ், தமிழ் ஆற்றல், தமிழ்கெழுக்கூடல், தமிழ்கெழுமூலர், தமிழ்ப் பாவை, தமிழ்முழுதறிதல், தமிழ் நன்னாடு, தமிழ் நாட்டகம் என்ற சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பன்முறை சங்க இலக்கியத்திலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் தோன்றுகின்றன. இச் சொற்கள் தமிழ் அரசரையும் தமிழ் மக்களையும் பெரும்பாலும் குறித்தாலும், தமிழ் இனத்தாரை ஒற்றுமைப்படுத்தும் கருவி தமிழ்மொழியென்பது தெளிவாகும்.

- தமிழ் தலைமயங்கிய தலையாலங்காலம் — (புறம், 19, 2)
 தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொருள் — (புறம், 51, 5)
 வையக வரைப்பிற் தமிழகங் கேட்பு — (புறம், 168, 18)

தமிழ் முவேந்தரைத் “தண்டமிழ்க் கீழவர்” (புறம் 35, 3) என்றும், தமிழ்நாட்டினை, “பொதுமை சுட்டிய மூவுருலகம்” என்றும் (புறம் 357), தமிழ்ப் புலவர் பாடுகின்றனர். பிறநாடுகளைக் குறிப்பிடும் பொழுது வேற்று நாடோ பிறநாடோ என்று குறிக்காது, மொழிமாலும் நாடு - மொழிபெயர் தேயம் - என்றே வரையறுத்துக் கூறுகின்றனர், பாணர்க்கும், புலவர்க்கும், இவர்கள் கற்பித்த மக்களுக்கும் இருவேறு பற்றுண்டு; ஒன்று தம் சொந்த மன்னற்கும் மற்றொன்று தமிழ்மொழி பேசும் தமிழ் மக்கள் வாழும் முழுநாட்டிற்கும் ஆகும். தமக்குள்ளே தமிழ் மன்னர் அடிக்கடி போரிட்டனர். ஆனால் வேற்று நாட்டவர் தாக்கும்பொழுது, பன்முறை ஒன்று சேர்ந்து “வடபுல மன்னர் வட”ப் (புறம் 52, 5) போரிட்டனர்.

செந்தமிழ்க் காப்பியமாக விளங்கும் சிலப்பதிகாரம் இவ்விருவேறு பற்றினை ஆழமான கருத்துடன் காட்டுகின்றது. தமிழ்ப்பற்றும் தமிழ் நாட்டுப் பற்றும் இக்காப்பியத்தில் அழகாகத் தோன்றுவதுடன் ஒவ்வொரு தமிழ் அரசின் பற்றும் பண்பாடும் மிளிர்கின்றன. வடபுல மன்னர் தமிழ் ஆற்றலை ஏளனம் செய்வதைத் தாங்கமுடியாத அரசன், வட மலைமட்டும் படை எடுத்துச் செல்கின்றான்.

அருந்தமிழாற்றல் அறிந்திலராங்கு.

(சிலப். 26, 161.)

தென்றமி ழாற்றல்

அறியாது மலைந்த கனகவிசயர்

(சிலப். 27, 189 — 190)

வடநில மன்னரின் ஏளனத்தைத் தாங்க முடியாத தமிழ் அரசர் தமக்குள்ளே போர் செய்யவும் பின்வாங்கியிருக்க மாட்டார்.

பாணரும் புலவரும் இயற்றிய இலக்கியம் பரவப்பரவப் பிற தமிழ் அரசுகள் பற்றியும் அங்குள்ள மக்களுடைய வாழ்க்கை பற்றியும் செல்வங்கள் பற்றியும் தமிழ் மக்கள் அறிய வந்தனர். அகப்பாடல்களில் ஐந்து நிலங்களையும் புலவர் வருணித்ததால் தமிழ் நிலத்தின் பற்று மக்கள் உணர்ச்சியில் இடம் பெற்று வளர்ந்தது. சங்க காலத்தின் வரலாற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள்

எடுத்துரைக்கும் போர்கள், நட்புறவு, பேரூர்கள், மலைகள், வழிகள், இன்றோன்ன செய்திகளிலிருந்தே அறிகின்றோம். அரசரின் பெயரும் வள்ளல்களின் பெயரும் அவ்விடக்கியத்தில் இருந்தே நமக்குத் தெரிய வருகின்றன.

அகத்திணை இலக்கியம் பல்வேறு முறைகளில் பரந்த மனப் பான்மையையும் விரிவான ஆளுமையையும் வளர்த்தது. பெரும் பொழுது, சிறுபொழுது, எல்லா நிலங்களின் கருப்பொருள், இவற்றையெல்லாம் கட்டாயமான முறையில் புலவரும் பாணரும் இலக்கியம் பயில்வோரும் கற்றுவந்தனர். தொல்காப்பியர் நிலத்தைப் பிரித்தமுறை உலகின் பிரிவாகவே அமைந்தது.

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே - (தொல்- 948)

பாலைநிலத்துச் செய்யுட்களில் தலைவன் போர்ப்பொருட்டோ, பொருட்பொருட்டோ, கல்விப்பொருட்டோ, தூதுபொருட்டோ, வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்றதால் அந்த அந்த நாடுகளைப்பற்றி நினைப்பதற்கு வாய்ப்பு இருந்தது. மலைகளும் கொடிய விலங்குகள் உள்ள காடுகளும், முரசொலி கொட்டும் கடலும் தான் செல்ல முடியாத இடங்களைப் பற்றித் தலைவிக்கு எண்ணம் உண்டாக்குகின்றன.

களவொழுக்கத்திலும் கற்பொழுக்கத்திலும் பிற உயிரொன்றைக் காதலிப்பதாலும் குழந்தைகளைப் பேணுவதாலும், இருவருடைய ஆளுமையும் இன்னும் விரிவாக வாய்ப்புண்டு. புலவர்தம் செய்யுட்களில் தலைவன் போலும், தலைவிபோலும், செவிலித்தாய் போலும், தோழிபோலும், கற்பனை செய்துபாடுவதால் பிறர் தன்னை எவ்வாறு கருதுகின்றனர் என்று அறியும் பண்பும் அவருக்கு எளிதாக அமைந்திருக்க வேண்டும்.

அன்பின் வாழ்க்கையிலும் பிறருடன் கலந்து வாழும் முறைகளிலும் அல்லது பிறர்நல இயலை வளர்ப்பதிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் இன்றியமையாத கொள்கை தோன்றுகின்றது. ஆய் எனும் வள்ளலைப் போற்றுவதற்குக் காரணம் என்னவெனின் அவன் நன்மையை நன்மைக்காகவே செய்துவந்தான், பிறர் போற்றுவார்களென்றே வேறு நலன்களைப் பெறலாமென்றே அவன் நன்மையில் ஈடுபடவில்லை என்பதே.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்

அறநிலை வணிகன் ஆய் அலன் (புறம் 134)

அவர்களுடைய குறிக்கோள் தமெக்கென வாழா பிறர்க்குரியாளராக வாழ்வதாகும்.

உண்டாலம்ம இவ்வுலகம் என்ற புறப்பாட்டு இந்தப் பண்பை அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வுலகம் உண்டு; இவ்வுலகம் உண்டென்பதை மக்கள் அறிவது எங்ஙனம்? இந்திரருடைய அமிழ்தம் கிடைப்பினும் தனிய உண்ணமாட்டார்; புகழெனின் உயிரையும் கொடுத்து வாங்குவர்; பழியென்றால் உலகம் முழுவதையும் பெற்றாலும் செய்ய மாட்டார்கள். இத்தகையராகித் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்பவர் உலகில் இருப்ப தால்தான் உலகம் உண்டு என்று நாம் தெளிவாகக் காட்டலாம்:

உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்; இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே.....
புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்.....
அன்ன மாட்சிய னையராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றிட்
பிறர்க்கென முயலும் உண்மை யானே.

(புறம்-182)

இவ்வுண்மையையே திருவள்ளுவரும்;
பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம், அது இன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன். (திரு. 996)
என்றும் கூறினார்:

பிறர்க்காக வாழும் மக்கள் இவ்வுலகில் இல்லையென்றால், நாம் வாழ்வது அரிது. பிறர்க்காக வாழ்வதே உயர்ந்த பண்பும் பண்பாடும்.

பண்புடைமையெனும் அதிகாரத்திற்கு உரை கண்ட பரிப் பெருமாள் கூறுவார்; "பண்புடைமையாவது யாவர்மாட்டும் அவரோடு அன்பினராய்க் கலந்து ஒழுகுதலும், அவரவர் வருத்தத் திற்குப் பரிதலும், பகுத்து உண்டலும், பழிநாணலும் முதலான நற்குணங்கள் பலவும் உடைமை".

அரம்போலும் கூர்மையரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண்பில்லாதவர் (திரு. 997.) என்றும்,
நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாயிருஞாலம்
பகலும் பாற் பட்டன்று இருள், (திரு. 999) என்றும்.

வள்ளுவரே உரைக்கின்றார். திருவள்ளுவரின் கருத்தையும் பிற ஆசிரியரின் கருத்தையும் ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் ஏற்றவாறு விளக்குதல் நம்முடைய கடமையாகும். சிரிப்பைப்பற்றி, "humour" எனும் பண்பைப்பற்றி 18 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்ப் புலவர் கூறியிருப்பது எவ்வளவு வியப்பைத் தருகின்றது.

மன்னரையும் வள்ளல்களையும் புலவர் வாழ்த்தும்பொழுது அவர்களுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்தேத்துவதோடு, அன்னரின் கொடை வன்மை, காட்சிக்கொளியராதல், "நீர் அன்னசாயல்", இப்பண்புகளையும் பாராட்டுகின்றனர். இத்தகைய நல்ல பண்புடைய மன்னரும் வள்ளல்களும் இருக்கும் நாட்டில், மலர்களும், தென்றலும், சுளையும், சிறப்பான நறுமணத்தையும், திஞ்சுவையையும், இன்பத்தையும் அளிக்கின்றன. எங்கும் இனிதாயிருக்கும் தென்றல் ஓரியின்கானத்தில் தவழ்ந்து வரும்பொழுது இன்னும் இனிதாக இருக்கும், தன்மையுள்ள சுளை பாரியின் புறம்பில் இன்னும் அதிகமடங்கு தன்மையுள்ளதாகும் (குறு.19) நெல்லிக்கனியை உண்டபின் தண்ணீரைக் குடித்தால் திஞ்சுவை நாவிற்குத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளன் பண்ணனுடைய சிறு தோட்டத்தில் உள்ள நெல்லிக்கனியை உண்டபின் நீரைக் குடித்தால் இன்னும் பன்மடங்கு அதன் சுவை தெரியும்.

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்
பண்ணன் சிறிகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி கலை. (அகம், 54, 13-16)

அமெரிக்காவில் பிறர்நலஇயலைப் பற்றிச் சிறந்த ஆராய்ச்சி செய்து வந்த Pitrim A. Sorokin என்பவர் ஒரு நூலில் கூறுவது என்னவெனில் மேலைநாட்டுச் செய்தித்தாட்கள் பெரும்பாலும் குற்றவாளிகளையும், தீய செயல்களில் ஈடுபடுபவரும் பற்றியுமே விளம்பரம் செய்து வருகின்றன; ஆனால் நன்மை செய்பவர்கள் பற்றியும் அவர்களின் நற்செயல்கள் பற்றியும் ஒரு சில செய்திகளே தருகின்றன. சமுதாய இயல் ஆராய்ச்சியும் அவ்வாறே குற்றவாளிகளையும் தீயோரையும் நன்கு படித்து வருகின்றது. ஆனால் தூய வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் நல்லோரைப்பற்றிப் படிப்பதில்லை. தூயோர் ஒரு சமுதாயத்தின் ஆக்கப் பண்பைக் காட்டுகின்றனர்; அவர்கள் காட்டும் அன்பும், பற்றும் இல்லையெனில் சமுதாயமே பாழாய்ப் போய்விடும்.

இதுகாறும் வட வேங்கடம் தென் குமரி ஆயீடை உள்ள நிலப்பரப்பில் விரிவான ஆளுமையின் வளர்ச்சியைக் கண்டோம். ஆனால் தமிழ் ஈடுபாடு தமிழகத்தோடு நிற்கவில்லை. பேரரசர் அசோகரின் காலத்திலேயே தமிழ் அரசுகள் நன்கு இயங்கின. காரவேலனின் கல்வெட்டிலிருந்து (கி. மு. 165) தமிழ் அரசுகளின் ஒற்றுமையும் புலப்படுகின்றது. தமிழகம் ஒதுங்கி ஒரு மூலையில் இருக்கவில்லை என்பதற்கு கிரேக்க தூதர் மெகஸ்தினிசும், கவுடில்யரின் நூலும், வடமொழிக் காப்பியங்களும், சங்க இலக்கியத்தில் நந்தர்மோரியரைக் குறிப்பிடும் இடங்களும் சான்று பகர்கின்றன.

சமயமும் வணிகமும் காரணமாக வட இந்தியாவுடன் தமிழ் மக்கள் நெருங்கிய தொடர்பை நிலைநாட்டினார்கள். வட இந்திய வணிகப்பொருள்கள் - வடவளம் - தமிழ்நாட்டுத்துறை முகங்களில் குவிந்து கிடந்தன. வட நாட்டுத் தொழில் வல்லுநர் தமிழ் நாட்டு விளைஞரோடு சேர்ந்து அரும் தொழில் களைச் செய்து வந்தனர்.

மகத விளைஞரும் மராட்டக் கம்மரும்

அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும்

தண்டமிழ் விளைஞர் தம்மொடு கூடி.....

(மணி. 19, 107 - 109)

வைதிக சமயம் தமிழ் நாட்டில் பரவத் தொடங்கியதும், இமய மலையும், கங்கைப் பேராளும் தமிழ் மக்களாலும் ஒருவாறு வணங்கப்பட்டன. பிராமண சமயம் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த காலத்திலேயே சமணரும், புத்தரும் வந்து சேர்ந்தனர். தம் சமய நூல்களில் உள்ள சிந்தனையை வடநாட்டு ஆசிரியர் தமிழில் கூறி வந்தனர். இவ்வாறும் தமிழ்நாடு வடநாட்டுடன் நெருங்கிய உறவைப் பாராட்டி வந்தது.

சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் கூறும் மறுபிறப்புத் தத்துவத்தின் பயனாகத் தமிழ்க் காப்பியமாந்தர் வடநாட்டில் தோன்றினர்; வட நாட்டவர் தமிழ் நாட்டில் தோன்றினர். கண்ணகியும் கோவலனும் கப்பிலவஸ்துவில் பிறப்பதாகவும் புத்த சமயத்தைக் கடைப்பிடித்து முத்திபெறுவதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. கோவலனே முற்பிறப்பில் கலிங்க நாட்டரசனின் சேவையில் இருந்ததாகவும், தமிழ்நாட்டில் பிறந்த ஆபுத்திரன் இன்னும் ஒரு பிறவியில் சாவகநாட்டின் அரசனாக இருந்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வட இந்தியாவுடன் தொடர்புகள் வளர வளர கங்கையும் இமயமும் அடிக்கடி தொகைநூல்களில் கூறப்பட்டுவருகின்றன. இமயமலை, நீடிக்கும் உறுதிக்கு மேற்கோளாக காட்டப்படுகின்றது. அதுவே "பொன்படுநெடுங்கோட்டிமயம்"; புகழ் விரும்புகின்றவர்கள் இமயக்கோடு போன்ற உயர்ம் அளவு அப்புகழை நிலைநாட்டவேண்டும்.

இமயத்துக்

கோடு உயர்ந்தன்ன தம் இசை நட்டுத்

திது இல் யர்க்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே

(புறம் 214, 11-13)

நீண்ட வாழ்க்கைக்கும் பன்மைக்கும் உவமையை குமரீ ஆறு, காவேரி போன்ற மணல் நிறைந்த இடங்களைக் கூறுவதுடன் கங்கையையும் இமயத்தில் பெய்யும் மழையையும் உவமையாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள் புலவர்.

இமயத்திண்டின்குரல் பயிற்றிக்கொண்டல் மாமழை பொழிந்த நுன்புறானினும் வாழிய பலவே. (புறம் 34, 21-23)

சில புலவர்கள் இமயத்தையும் கங்கையையும் தமிழ்நாட்டு மலைகளுடனும் ஆறுகளுடனும் சேர்த்துப் பாடுகின்றனர்.

வடாஅது பனிபடுநெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅதுருகெழு குமரியின் தெற்கும் (புறம். 6)

குமரியம் பெருந்துறை யமிரை மாந்தி

வடமலைப் பெயர்குவை யாயின் (புறம் 67)

சிலவேளைகளில் இத்தெற்கு வடக்கு இணைப்பு போராலும் வெற்றியாலும் வரும் பயனாகின்றது.

பொன்படு நெடுங் கோட்டிமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி

(புறம்: 39, 14-15)

புற்றுளி ஆற்றுடன் பன்ம லையடுக்கத்துக்

குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள

வடதிசை கங்கையும் இமயமும் கொண்ட

தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி

(சிலப். 11, 19-22)

இன்னும் ஒரு புறப்பாட்டில் இமயமலையே இவ் உலகைத் தாங்குகின்றது. ஆனால் தெற்கில் ஆய் வள்ளலின் குடியில்லையென்றால் உலகமே பிறழும்.

வடதிசை அதுவே வானரோ மிமயம்
தென்றிசை யாஅய்குடி யின்றாயிற்
பிறழ்வது மன்றோவிம் மலர் தலையுலகே

(புறம் 132, 7-8)

வட இந்தியாவில் தென்னைட்டிற்கு இருந்த சுடுபாடு, ஒரு வாறு வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளும் இருந்த காலத்திலேதான், வணிகத்தின் பொருட்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த மக்கள் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இப்பிறநாட்டவர் துறைமுக நகர்களில் தம் இல்லங்களை அமைத்துத் தம் வணிகத்தை நடத்தி வந்தனர். நம் காப்பியங்கள் துறைமுகங்களில் பல்வேறு மொழிகள் பேசப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இப்பிற நாட்டவரை ‘புலம்பெயர் மாக்கள்’, ‘மொழிபெயர் தேயுத்தோர்’, ‘யவனர்’ என்றும் வருணிக்கின்றனர். இருவேறு வணிகம் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்று வந்தது. ஒன்று தமிழ் நாட்டில் உள்ள பொருள்களுக்கு (முத்தும், பவளமும், மிளகும்); இன்னொன்று இந்தியாவின் கிழக்கே உள்ள நாடுகளிலிருந்து வந்த பொருள்களுக்கு, வங்கத்திலிருந்தும், கடராத்திலிருந்தும், சாவகத்திலிருந்தும், சீனத்திலிருந்தும் கப்பல்கள் அந்த நாடுகளில் கிடைத்த பொருள்களைத் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்து, அங்கு இறக்கினர்; வசதியுள்ள காலத்திலே அதே பொருள்களை மேற்குத் திசைக்குச் செல்லும் கப்பல்களில் ஏற்றினர். இவ்வணிகம் காற்றைப் பொறுத்து நடைபெற்றது. ஒரு பருவக்காற்றோடு கீழ்த்திசையிலிருந்து கொண்டுவந்திறக்கினர்; இன்னும் ஒரு பருவக் காற்றுடன் மேலை நாடுகளுக்கும் கப்பல்களில் ஏற்றினர். இவ்வணிகம் நடைபெறும் பொருட்டு வேற்று நாடுகளிலிருந்து பெரும் தொகையான மக்கள் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்துவந்திருக்கவேண்டும். இவர்களுள் பலர் அராபியர், உரோமர், கிறேக்கர், சீனர், மலாயர் ஆக இருந்திருக்கவேண்டும். இத்தகைய வரலாற்று நிலையில், வள்ளுவருடைய ‘யாதானும் நாடாமல் ஊராமல்’ என்னும் குறட்பா விரிவான புதிய விளக்கத்தைத் தர வல்லது.

திருக்குறளில் பூட்கைமகன் அல்லது இலட்சிய புருஷன் உடைய இயல்புகள் பல கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று பிறர் பால் அன்புடைமை-

அன்பிலரர் எல்லாம் தமக்குரியர்; அன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு (திரு. 72)

இல்லற வாழ்க்கையின் நோக்கம் ஈகை, விருந்தோம்பல்
போன்ற பண்புகளால் ஆளுமையை வளர்த்தல்.

இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு (திரு. 87). பகைவ
ருக்கும் நன்மை செய்பவன் சான்றேன்.
இன்ன செய்தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா
லென்ன பயத்ததோ சால்பு (திரு. 987)

பெருமை, சான்றன்மை, பண்புடைமை, நட்பு போன்ற
அதிகாரங்களில் இச்சான்றேன் உடைய இயல்புகள் எல்லாம்
தரப்பட்டிருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி, கோவலனிடம்
இருந்து பிரிந்திருந்த காலத்திற்கு வருந்துவது விருந்தோம்பல்
செய்யும் வாழ்க்கையை இழந்ததால்தான்.

அறவோர்க்களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க்கு எதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை

(சிலப். xvi 71-73)

தமிழ் மக்கள் "சான்றேன்" எனப்படும் இலட்சிய மகளைப்
பாராட்டிய காலத்தில் இத்தாலிய நாட்டில் உரோமையர்
"sapiens" (அறிவுடையோன்) எனப்படும் இலட்சிய புருஷனைப்
போற்றிவந்தனர். இவ்வாறு உலகின் பல பாகங்களில் ஒற்று
மைப் பண்புகளை நாம் காண்டல் கூடும். உரோமையருடைய
"சாப்பியன்ஸ்" அல்லது சான்றேன் சமுதாயத்திலிருந்து விலகி,
தன் சொந்தப் பண்புகளை வளர்க்கவேண்டும்; நடுநிலைமையும்,
மனம் கலங்காமையும் நொதுமல் தன்மையும் துலக்கமாய்க்
கொண்டவன் உரோமைய சான்றேன். அவன் துன்பத்தால்
வருந்துவதும் இல்லை. இன்பத்தால் மகிழ்வதும் இல்லை. அவன்
பற்றுக்களை அறுப்பவன்; தீயவை செய்யாதவன்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் சான்றேன் இருப்பதால்தான் உலகம்
இருக்கின்றது. சான்றேர் தம் சான்றன்மையில் குன்றுவாரெ
னின் உலகமே தன் தாங்கும் தன்மையில் குன்றும். ஸ்டாயிக்
வாதிகளின் படி அவர்களுடைய இலட்சிய புருஷர் ஒரு சிலரே.
அச்சிலர் தனிமையாகத் தம் இல்லங்களில் வாழ்ந்து வருபவர்.
திருக்குறளின் சான்றேரோ பலர். ஒவ்வொரு மகனும் சான்

ரோகுதல் கூடும். அவன் அவ்வாறு ஆவதே கல்வியின் நோக்கம். ஒவ்வொரு தாயும் தன் மகன் சான்றோன் ஆகுதல்கூடும் என்று எதிர்பார்ப்பாள். தன் பிள்ளையைச் சான்றோன் ஆக்குதல் ஒவ்வொரு தந்தைக்கும் கடனாகும். தமிழ்ச் சான்றோன் சமுதாயத்திலே வாழ்ந்து தன்னால் இயன்றவரை சமுதாயத்திற்குப் பல நன்மைகளைச் செய்வான். உரோமையருடைய சான்றோர் அரிதாகவே சமுதாயத்தில் தோன்றுவர்; தமிழ்ச் சான்றோர் பலர் வாழும் ஊரே வாழ்க்கைக்கு இன்பத்தைத் தரும். பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ் சோழனுக்குக் கூறியது போல

ஆன்றறிந்த தடங்கிய கொள்வகச்
சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே

(புறப் 191)

கிரேக்க உரோம எழுத்தாளர் தம்முடைய ஒழுக்கத் தத்துவங்களைப் பெரும்பாலும் பரந்து விரிந்த உரைநடை நூல்களாகவே எழுதினர். அத்தகைய நூல்களில் ஒரு பொருளைப் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து ஆராயவும் எடுத்துக்காட்டுகள், கதைகள், முதலியவற்றைக் கொண்டு விளக்கவும் கூடும். ஆனால் திருக்குறள் குறட்பாக்களாக அமைந்துள்ளது. செநெக்கா (Seneca), மார்க்ஸ் அவுரேலியஸ் போன்ற தத்துவஞானிகள் தம் நூல்களின் பல பக்கங்களிலும், பல இடங்களிலும், “நேரத்தையும் காலத்தையும் வீண்போக்காது அறத்திலும் மெய்யுணர்விலும் ஈடுபடுதல் வேண்டும், ஏனெனில் வாழ்க்கை நிலையாதது” என்று வற்புறுத்துகின்றனர். வள்ளுவரோ குறட்பாக்களைக் கையாளுவதால் விரித்து விளக்காது ஒரே அடியில் அதே கருத்தைச் சுருங்கச் சொல்லுவார்.

அன்றறிவாம் என்ன தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத்துணை, (36).

பிளாத்தோவும், அரிஸ்டோட்டிலும் பல நூல்களில் அரசியலைப்பற்றி விரித்துரைக்கின்றனர். திருக்குறளோ அறுநூறு குறட்பாக்களில் ஆயிரத்தி இருநூறு அடிகளில், அரசியலுக்கும் குடிகளுக்கும் பொருந்தும் நீதிகளைக் கூறுகின்றது. பிளாத்தோ, அரிஸ்டோட்டில் காலத்திலே கிரேக்க நாட்டில் பரவியிருந்த கொள்கைகளைப்போல தமிழ்நாட்டிலும் நல்ல அரசைப்பற்றிய கொள்கைகள் வளம் பெற்றிருந்தன என்பதற்குத் திருக்குறளே சான்று. தமிழ் நாட்டில் பரவிய கருத்துக்களைத் தம் சிந்தனையின் கருத்துக்களுடன் சேர்த்துத் தம் நூலை யாத்திருக்கவேண்டும் திருவள்ளுவர். வள்ளுவர் கூறும் நீதிகளுக்கு மேற்கோள்

னும் வரலாற்று ஆதாரங்களும் சங்க இலக்கியங்களில் நிரம்பக் கிடைக்கின்றன. மக்கள் நலவாதிக்கு உடல் இன்பமுண்டு; மன நல இன்பமும் உண்டு, ஆனால் மனநல இன்பமே மேலானது. புதல்வர் மெய் தீண்டியதால் வரும் இன்பம், அன்னரின் சிறுகை அளாவிய கழை உண்பதால் வரும் இன்பம், அன்னரின் மழலைச் சொற் கேட்பதால் வரும் இன்பம். இவை புலன்களின் இன்பம். ஆயினும் மனநலம், உள்ளத்தின் உவகை, இவை அறத்தின் நோக்கமும் பயனுமாம்.

அறத்தான் வருவதே இன்பம் — (திரு. 39)

இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கம் — (திரு. 352)

மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்— (திரு. 457)

அரிஸ்டோத்தில் ஒழுக்க உணர்ச்சியை ஒருவனுக்குள்ள இசையைச் சுவைக்கும் உணர்ச்சியொடு ஒப்பிடுகின்றார். இசையை நுகரும் உணர்ச்சி இயல்பாகவே சிலரிடம் மிகுதியாகவும் வேறு சிலரிடம் குறைவாகவும் இருத்தல் கூடும். இசை விரும்புவன் இசையில் ஈடுபடுவதுபோல ஒழுக்கத்தை விரும்புவன் நல்லொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு அதனால் வரும் இன்பத்தைப் பெறுகின்றான். அறச் செயல்களை மீண்டும் மீண்டும் செய்வதால் அறப்பயிற்சி இயல்பாகவே வரும் என்றார் அரிஸ்டோத்தில். அவ்வாறே ஒழுக்கமுடையவர் மறந்தும் தீயவை செய்ய முற்படார் என்கின்றார் வள்ளுவர்.

ஒழுக்கமுடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய

வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல — (திரு. 139)

பிளாத்தோவின் அரசியலில் வகுப்பு வேற்றுமைகள் பல உள. குடிகளை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றார் பிளாத்தோ— : காவலர் வகுப்பு, படைவீரர் வகுப்பு, தொழிலாளர் வகுப்பு. குடிகள் தம் பிறப்பால் இவ்வகுப்புகளுக்கு உரியவராகின்றனர். பொன்னை (பொற் குணங்களை)த் தம் உடலமைப்பில் மிகுதியாகக் கொண்டவர் பொன் வகுப்பில் இருக்கின்றனர் என்றும் வெள்ளியைத் தம் உடலமைப்பில் கொண்டவர் வெள்ளி வகுப்பிற் சேர்ந்தவரென்றும், இரும்பையும் பித்தளையையும் தம் உடலமைப்பில் கொண்டவர் இறுதியான இரும்பு, பித்தளை வகுப்பில் சேர்ந்தவரென்றும், வகுப்பு வேற்றுமைக்குச் சமாதானம் கூற முடியும் என்பார் பிளாத்தோ. வெள்ளி வகுப்புப் பெற்றோர்க்குச் சிலவேளை பித்தளைக் குழந்தை தோன்றக்கூடும்; சிலவேளை பித்தளைப் பெற்றோர்க்கு பொன்கலந்த புதல்வன் தோன்றக்கூடும். இவ்வாறு மாறுபட்ட குணங்களுடன் புதல்வர் தோள்

றுவாராயின் குணங்களுக்கு ஏற்றவாறு அப்புதல்வர் மேல்வகுப் பிற்கு ஏறவும் அல்லது தாழ்ந்த வகுப்பிற்கு இறங்கவும் வேண்டும். இத்தகைய வகுப்பு மாற்றம் அரிதாகவே நிகழக்கூடும். ஆனால் இம்மூன்று வகுப்புகளில் பிறந்தவர்கள் பெரும்பாலும் அந்தந்த வகுப்புகளிலேயே வாழ்ந்து தொழிலாற்றி உயிர் துறப்பர். தொழிலாளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்க்குக் குடியரிமைகள் இல்லை; அன்னார்க்குக் கல்வி உரிமைகளும் இல்லை; ஒழுக்க வாழ்க்கைக்கு உரியவர்களாகவும் கருதப்பட்டிலர். ஒருவன் தன் தொழிலிலிருந்து வருவாய் பெறுவானாயின் அவன் அறநெறி வாழ்க்கைக்கு உரியன் அல்லன் என்பர் அரிஸ்தொத்தில். தமிழ் நூல்களின் மனப்பான்மையோ உலகளவு பரந்துள்ளது. குடிமையையும் குலத்தையும் போற்றினாராயினும், கல்வியையும் உயர்வையும் ஒழுக்க வாழ்க்கையையும் எவர்க்கும் மறுத்தார் அல்லர் திருவள்ளுவர்.

மேல் இருந்தும் மேல் அல்லார் மேல் அல்லர் கீழ்

இருந்தும் கீழ் அல்லார் கீழ் அல்லவர் (திரு. 973)

என்று சாதிக்கொரு ஒழுக்கம் என்பதை மறுத்தார், மேலும் மக்கள் தாம் பிறந்த குடியை உயரச் செய்வதே அவர்க்கு ஆண்மையும் சிறப்புமென்றும் வரையறுத்தார்.

நல்லாண்மை என்பது ஒருவர்க்குத் தான் பிறந்த

இல்லாண்மை ஆக்கிக் கொளல் (திரு. 1026)

வகுப்பு வேற்றுமைகளைக் கடந்து மக்கள் அனைவரும் மேல் மேலும் முன்னேற்றம் அடைதல் கூடுமென்றும், அவருக்கு முன்னோரிடமிருந்தும் சூழ்நிலையில் இருந்தும் குணங்கள் சில வந்தடைந்தாலும், மக்கள் தம் முயற்சியால், அத்தீய குணங்களை அகற்றுதல் கூடுமென்றும் வள்ளுவர் வற்புறுத்துகின்றார்.

பொருள் அல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்

பொருள் அல்லதில்லைப் பொருள் (திரு. 751)

மதிக்கப்படாதார், அறிவில்லாதார், இழிகுலத்தார் மதிக்கப்படுவராகச் செய்தல்; அறிவுடையாரும் உயர்குலத்தாரும் அவற்பாற் சென்று நிற்கப்பண்ணுதல், என்பர் பரிமேலழகர் இக்குறட்பாவை விளக்கி.

கி. மு. ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் பிராமணருடைய செல்வாக்கு நன்கு

பரவியிருந்தது. இந்தியாவின் வடகிழக்கிலோ துறவறமே சிறந்த வழியாகக் கருதப்பெற்று எண்ணிறந்த துறவறக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இத்துறவறக் குழுக்களுள் சிறந்தவர் மகாவீரரின் சமணர், புத்தருடைய துறவிகள், கோசலருடைய அசிவகர் ஆகியோராவார். புத்தருடைய அறவுரைகளும் அவற்றை விளக்கிய ஏனைய நூல்களும் துறவறமே ஈடேற்றத்திற்கு ஒப்பற்ற வழியென்று வலியுறுத்துவதைக் காண்கின்றோம். சங்க இலக்கியங்களும், திருக்குறளும் இல்லறமே ஒப்பற்ற வழியென்று கூறுவதாகப் பலர் கருதுகின்றனர். துறவறத்தை வள்ளுவர் இணையற்ற வாழ்க்கை நிலையாகக் கூறினாராயினும் இல்லறத்தையே நன்றாக விளக்கி இல்லறமே துறவுக்கும் உறுதுணையாக நிற்பது என்பதை நிலைநாட்டுகின்றார். தரும் பதத்துடனும், ஏனைய புத்த நூல்களுடனும் சங்க நூல்களை ஒப்பிடும்பொழுது. புத்த நூல்கள் துறவறத்தின் சாசனமாக விளங்க, பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் இல்லறத்தின் சாசனமாக விளங்குகின்றன.

உரோம்பேரரசின் சிந்தனையாளரும் ஏறத்தாழ தமிழ்ப் புலவரைப்போல அதே காலத்தில் ஒன்றே உலகம் என்ற கொள்கையை பாராட்டி வந்தனர். ஸ்டாயிக் வாதிகள் உலகில் ஒற்றுமை உண்டென்றும், மக்கள் அனைவரும் ஒரே குலத்தவரென்றும், எல்லா உயிர்களும் தொடர்பால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் கற்பித்தனர். ஒன்றே உலகம் என்ற மனப்பான்மையும் கொள்கையும் முதல் முதல் மேலை நாட்டில் ஸ்டாயிக்வாதிகளால் போற்றப்படுகின்றது. செனக்கா எனும் தத்துவஞானி கூறுவார்.

“ஒவ்வொருவனையும், அவனுக்கு எத்தகைய பண்புகள் இருப்பினும், நான் பொருட்படுத்தி அவன் மகன் ஆதலால் போற்ற வேண்டும். எல்லா மக்களின் நாடுகளும் என் தாய்நாடு என்றும் என் நாடு எல்லா மக்களுக்கும் தாய் நாடு என்றும் நாம் கருதல் வேண்டும்.

மார்க்கஸ் ஔரேலியஸ் எனும் பேரரசர் கூறுவார் “நான் மருத்தறிவும் கூட்டுறவும் உடையவன். நான் அன்டோநீனஸ் அதலால் உரோமுக்கு உரியவன்; நான் மனிதன் என்பதால் உலகிற்கு உரியவன்.”

இவ்வாறு உலக மாந்தரின் ஒற்றுமைத் தன்மை மிகவும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மக்கள் அனைவரும் மக்கட் தன்மையை வளர்க்கவேண்டுமென்று எழுதப்பட்ட நூல் திருக்குறள்

திருக்குறளில் தமிழ் “என்னும் சொல் ஒரு முறையேனும் தோன்றுவதில்லை. எனவே “மக்கள் அனைவரின் புலவர்” “உலகப் புலவர்” என்று போப் அய்யர் திருவள்ளுவரைப் போற்றுவது மிகவும் பொருத்தமாகும்.

மக்கள் அனைவரையும் ஒரே குலத்தவர் என்று கருதுவதோடு உயிர்கள் அனைத்தையும் மக்களோடு சேர்த்து ஒரே குலத்தவை என்று கருதும் பண்பும் திருக்குறளுக்கும் ஸ்டாயிக் வாதிகளுக்கும் பொதுவான ஒரு நம்பிக்கை. மார்க்ஸ் அவுரேலியஸ் கூறுவர் :- “பகுத்தறிவு இல்லாத விலங்குகளையும் ஏனைய உயிர்களையும் பெருந்தன்மையோடு நாம் நடத்துதல் வேண்டும்”

உரோமர் எழுதும்பொழுது “நாம்” “நம்மவர்” என்ற செருக்கோடு உரோமரைக் கருதியே எழுதுகின்றனர். ஆனால் வள்ளுவரோ எல்லா உலகிற்கும் எல்லா மாந்தர்க்கும் பயன்படும் முறையில் தமிழோ, தமிழ் நாடோ என்ற குறிப்பேதும் இல்லாமல் உலகெல்லாம் தழுவுவதற்குரிய பான்மையில் தம் நூலை யாத்துள்ளார்.

இறுதியில், அன்பர்களே, திருவள்ளுவரின் கூற்றுடன் இவ் விரிவுரையை முடிக்க விரும்புகின்றேன். விரிவாகும் ஆளுமையைப் பற்றி ஒரு சிறு உண்மைகளைக் கண்டோம். திருவள்ளுவரோ இரண்டு அறவுரைகளில் இந்த இலட்சியத்தை எவ்வாறு அடையலாம் என்று காட்டியுள்ளார்.

உள்ளற்க உள்ளம் சிறுகுவ (798) என்றும்,

உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்

என்றும், கற்பித்துள்ளார். (596)

3. The Humanistic Scene

Moralists and ethical writers of every epoch have sought to personalize or hypostatize their ideal in drawing a picture of the person who represents the fulfilment of their ideals. Thus Confucius spoke of his ideal the Chiin Tsu; Plato spoke of the philosopher-statesman and Aristotle of the magnanimous man; English writers of the period of the Renaissance of the Governor or cultivated country squire. The Latin writers, contemporary of our classical age, especially the Stoics spoke of the Sapiens or Wise Man just as the Tamil poets speak of the Sanroon.

Humanism as a philosophy is opposed to Naturalism and Absolutism. It designates the philosophic attitude which regards the interpretation of human experience as the primary concern of all philosophising and makes use of human knowledge for this purpose. It is also an attitude of mind which attaches primary importance to man and to his faculties, his affairs, aspirations and well being. It may be theistic or non-theistic. Early Tamil humanism, by and large, is theistic though texts may be found in which the theistic element is made subordinate to the development of all human faculties and the achievement of man in this life.

Tamil humanism requires the existence of humanists in every town and village, and the word that connotes humanism is more or less the same word that denotes culture, namely, **panpu**. It is because there are several persons who possess the quality of humanism that the world exists and becomes a livable place.

Panpu udayaar pattundu ulaham; ahtinreel
manpukku maivatu man (TK 996)

Does this world really exist? If it does, it is because
therein live persons who if they came by even
divine nectar would not consume it, selfishly alone;
they bear ill-will towards none; they fear

not nor quail before what others fear; they
 waver not. With ideals of striving not for their
 own good but the good of the rest of men they live-
 hence one may believe the world exists,
 (Puram 182)

These learned humanists, if they were to diminish in
 their humane qualities, the world would not be able to
 sustain itself.

Saanraavar saanraanmai kunrin innilamtan
 taankaatu manno porai. (TK 990)

The mother has greater joy and takes greater pride,
 when the son is called a **sanroon** than when she was told
 that a man-child had been born to her (TK 69)

You will remember the poem in **Puranaanuuru** (191)
 where the King Koopperuncoolan meets the poet Pisiraantayaar
 for the first time, and wonders how he has heard of him
 for a long time and would expect the poet to have grey
 hairs but finds none. The reply of the poet is well worth
 remembering. The poet adduces as one of the reasons
 that in his native place there are several **sanroon** of a balanced
 judgement.

“If you query me as to how you have heard of me
 for several years but you find no grey hairs on meeting
 me, it is because my wife had great qualities and my
 children are wise. My subordinates see eye to eye with me;
 my king rules justly, and above all, in my native town-
 ship there are several wise men (**sanroon**) who are distinguished
 by their great qualities and who have subdued their senses”.

ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
 சான்றோர் பலர்யான் வாழுமுறே

(Puram 191)

Whether the land be fertile or arid, whether the land be high or low, we call that land blessed and happy where there are good men. The land by itself has no attribute of goodness. All the goodness comes from the good inhabitants of the land itself (Puram 187). In such a land, the king should realise that neither food nor drink constitute the life of the State. The king should be aware that he himself is the life of the State (Puram 186).

Where the humanists live, the land is very fertile; the rains fail not; the rivers do not run dry, and they obtain the kind of righteous king whom they deserve. In a climate where aridity and failure of the seasonal rains could cause great unhappiness to all living beings, it is understandable that Tiruvalluvar has a decade of verses on "Rain" and that the rivers are constantly portrayed in early Tamil literature as spouses of the kingdom, who fail not even when the rains fail.

FAMILY LIFE

The humanistic trend can be seen in the manner in which family life is emphasised and said to be superior to the life of a *sannyasi* in single blessedness. Family life is the true *Aram* or *dharma*, and it is because the family exists that the gods are propitiated; the *sannyasis* or those who have renounced the world are fed; relatives are looked after; sacrifices are offered on behalf of those who have departed this life. (TK 45, 49, 43). Such an outlook concerning the family and the joy of having children and the inclusion of the third part, or *kamattuppal* in the *Tirukkural*, is a striking example of the insistence on the humanistic element in Tamilian thought. These attitudes are very different from the attitudes that were prescribed in India by Aryan thought in which renunciation and life-negation obtain prominence.

A home must have children where their prattle sounds to parents sweeter than the lyre or the flute, and where their infant behaviour causes amusement and laughter.

“Even though they be wealthy and dine with several guests, life would seem meaningless to those who do not have children who with their toddle extend their little hands, smear themselves with rice and scatter the rice about where they eat”. (Puram 188).

The son's duty is so to live as to make people say “What a fortunate father and what penances must he have done in order to deserve such a son”; for a son to have to his credit achievements superior to those of his father, is the greatest joy of the father himself. (TK 68, 70)

Within the family, the wife's qualities and the husband's qualities, their mutual love and respect are outlined with a great deal of common sense. The purpose of marriage is to provide the opportunity in a new home to offer hospitality to relatives, friends and strangers. In the **Cilappatikaram**, Kannaki mourns the separation from Kovalan because she has lost the opportunity during the years of separation of providing this hospitality. The texts which speak of liberality, of culture and of domestic life emphasize this liberality and a Puram poem (189) states categorically செல்வத்தின் பயனே யீதல் which may be translated as “The purpose of wealth is liberality.” This liberality is first extended to the family relatives (சுற்றம், ஒக்கல்) who are seen as providing strength and endurance to the family unit. The loyalty of each Tamil moves in everwidening circles of affection including the kingdom in which he lives, next to the Tamil country as such, then to India and the world community. These everwidening links help the citizen to develop in himself altruistic attitudes, and this altruism is one of the principal aspects of Tamil humanism.

In fact, this altruism is necessary for society in order that society may be happy and content. Among sociologists the late Pitrim A. Sorokin published a very interesting book titled “Altruistic Love” in which he says that Western society through its newspapers and publications study sub-social elements like the criminal and the maniac, the

enemies of settled society, but it does no studies of persons who are positive types of human beings like the saint and the altruist. It is the positive types like the saint and the altruist who release a great deal of "love energy" without which there would be a great deal of hate and strife. He says further "whatever the form in which these masters of 'love' production appear, be it religious or non-religious, a minimum of such apostles is as necessary for any creative and happy society as is a minimum of experts in the production of vital material goods".

Tamil humanism found this positive type in the ideal of the **sanroon**, and did not tire of praising this positive ideal who contributed to the stability and happiness of society.

SOCIETY

Society requires a great number of these altruistic persons, and it was insisted that even altruism and liberality to be praiseworthy, the wealth should have been created through one's own efforts. It would not do to use ancestral or inherited wealth. It is said that the Inca kings had a custom of abandoning their palaces when the ruling king died. Every king had to build his own palace. Similarly the Tamil hero, or ideal had to create his own wealth and be liberal with it. The early Tamil poems not only speak of the three great kings of the Tamil country as having been munificent and liberal, but also of the minor kings and ideal men as having been extremely liberal even to the point of becoming poor because of their liberality.

The function of the humanist in society apart from becoming an inexhaustible source of liberality, was to give leadership because people would give adherence to what the **sanroon** did or said. This leadership is mentioned in the places where the discourse is about kings and ministers but apply equally to those who gave leadership by being patrons of poets and bards. Of such a leader of society,

it was required that he be educated, and had all the requisites of a character which knew the opportune time and place where he would exert his influence. As Cicero and Seneca advocate, the leader is to be a master of eloquence and cultivate friendships.

The purpose of wealth is almost exclusively to raise to wealth and happiness those who were not wealthy. It is incredible that two thousand years ago the author of the **Tirukkural** could write so lucidly and forcefully about the distribution of wealth. He says that the purpose of wealth is to serve those who are needy and deserving:

தாள் ஆற்றித் தந்த பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

(TK 212)

This does not refer only to kings and princes, but as Manakkudavar says in his introduction to the chapter on liberality, this liberality should be exercised in proportion to one's own means and the needs of the needy. Those who could exercise liberality without thinking of their resources, in an unlimited manner because their resources are unlimited, are compared to the village well-spring, and the tree with ripe fruits in the middle of the village - both of which serve everyone who has access to them. Wealth should give a helping hand so as to equalize people.

பொருள் அல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருள் அல்ல தில்லைப் பொருள்

(TK 751)

Persons whom the world despises because of their lack of wealth, should be enriched so that they too might become respectable members of society. Today, we have aid given by the developed nations to the developing nations or the third world.

பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கும் இருள் அறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று.

(TK 753)

Wealth like a lamp can be utilised to destroy darkness in any country in which it is used. Commentators may not be as expansive in their interpretation as the text is, which by darkness can mean, ignorance due to lack of education, the darkness caused by under-nourishment, and protein deficiency. A classic should be reinterpreted for every nation, and **Tirukkural** is such a classic which is perennial in its wisdom and lends itself to reinterpretation for every age and generation.

This active involvement of the humanist within society is in direct opposition to the attitudes of other philosophies during the comparable period- The Dharmasastras do not have any use for those outside the Brahmin castes; the Chinese looked upon the foreigners as 'devils' and the Roman stoics held that their wiseman should keep aloof from society and cultivate mental calm and peace so that he might develop his own mind and cultivate stoic virtues. Whereas ideals of other ethical writers have to stand aloof from society, the Tamil ideal is fully immersed in society, and is a recognized leader of society.

LAUGHTER

A modern English poet says:

From quiet homes and first beginning

Out to the undiscovered ends

There's nothing worth the wear of winning

But laughter and the love of friends.

Friendships and laughter are two other attributes of this humanism. We find the poets and bards in most intimate relationship with kings and other patrons, and are familiar enough to upraid them to their face if they have gone wrong. The **Tirukkural's** decades on Friendship, on Familiarity, on Bad Friends deserve to be studied as a treatise on Friendship such as Cicero's **De Amicitia**. Friendship is like a literary classic. Every time you read

it or study it, it gives you a new and greater joy. Of these chapters, one finds illustration in the **Puram** poetry of the classical period. One poet upbraids a king for having chosen to fight another. Another poet castigates a king for having abandoned his wife and for living with another. The life of Avvaiyaar, of Kapilar, of Paranar show how they moved with kings but did not lose the common touch.

The insistence on smile and laughter shows the peace and joy that the **sanroon** has within him. Anger is a great enemy of this optimist mood that the wise man should cultivate. To those who cannot laugh because of their own wickedness, it must seem to be dark even amidst the blaze of noon.

நகல்வல்லார் அல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்
பகலும் பாற் பட்டன்று இருள்.

(TK 999)

I do not know if in all ancient literature, there is such a verse concerning the indispensability of laughter. Laughter, Liberality, Pleasant Language, and not despising anyone, are indispensable attributes of a good and great man (TK 953).

The Negative Personality

Moralists tend to delineate the character of a positive personality by portraying the negative features of a negative personality. For instance, if there are verses concerning true friendship, there might be other verses concerning a disloyal and wicked friend. Similarly while drawing the figure of a wise and good man, the poets have verses also on the vile man and his character. There is a verse which is probably the most ironic in all literature that vile men resemble men only in external features and that in all the world there is no such similarity.

மக்களே போல்வர் கயவர் அவர் அன்ன
ஒப்பாரி யாம் கண்டதில்

(TK 1071)

Vile men are also like the gods, because they also act as they please (TK 1073). Their conduct is always inspired by fear. While the wise man is susceptible to words and proceeds to action on mere advice, the vile man in order to be coaxed has to be crushed like sugar cane, and forced into action.

சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் கரும்புபோல்
கொல்லப் பயன் படும் சீழ்.

(TK 1078)

Along with laughter, one has to consider the banquets and prandial festivities that accompanied some victory or some event of importance, or the visit of a friend. This aspect of humanism, of enjoyment and good cheer is also important in assessing the *weltanschauung* of a social group or of society in general.

Initiative and self-sufficiency are also marks of this humanism. The man relies on his efforts even to overcome the effects of *karma* and may be able to supersede them. He must work constantly, and there is nothing in this world which he is not able to achieve provided he has the determination and the perseverance to utilise his powers for the achievement of his ends. He should not leave it all to Fate or the pleasure of the gods.

தெய்வத்தான் ஆகாதெனினும் முயற்சிதம்
மெய் வருத்தக் கூலி தரும்.

(TK 619)

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலையின்றித்
தாழாது உஞற்று பவர்.

(TK 620)

By these efforts he could overcome whatever difficulties lie in his path, even if they rise against him like a flood

(TK 622).

The education of the humanist is first in the family in which it is the duty of the father to make his son a **sanroon**. It is education which gives the humanist his hall-mark of distinction, and his education is proportionate to the efforts he puts in. The meeting of like humanists in the courts of kings and chieftains and their discussions are their sources of pleasure. Such meetings originate the desire to meet again as early as possible:

உவப்பத் தலைக்கடி உள்ளப் பிரிதல்.
அனைத்தே புலவர் தொழில்.

(TK 394)

But even here, the humanist's sense of outwardness and exteriorisation is such that he is impelled to go deeper into learning because with its exposition, he is able to make others take pleasure in his research and communicate this pleasure to others.

தாம் இன்புறுவ துலகின் புறக் கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந்தார்.

(TK 399)

There is also a lighter touch to this humanism. It consists not only in the grave discussions of poets, but also in the feasting of poets and patrons and soldiers and their chiefs, and the wealth of the cities and palaces which were distributed to poets.

The cities of which are favoured with the longest poetical descriptions are Kaveripoompattinam, Maturai, Kanci, Vanci, Eyilpattinam and Karur.

Khaberi's Emporion was the city, the harbour city par excellence, the **pattinam**, and in the **Pattinappalai**, is the poem of the city in which after the description of the city, its trade, and its resources and wealth, and the gracious life of its inhabitants, the lover says that even if he should receive all the city's beauty and wealth, he

would not forsake his beloved. In the description of **Puhar** given in the **Cilppatikaram** one could draw a plan of the city which was rectangular in construction, and was divided into two great sections with the royal square and chariot drive or avenue in the centre. There were also various sections or quarters for persons following various occupations but there were also various squares for the different 'bhutam's', protectors of the city. Prominent in the description is the harbour, as the source of its wealth, and the quarters of the wealthy indigenous merchants and the foreign merchants. For the sustenance of the city and its daily food, the foodshops get a comprehensive list, and the artisans and minor trades. In the wealthier part of the city, the jewellers, dancers, and florists are mentioned. That music and dance formed prominent parts of the aesthetic life of the city is clear from artistes being mentioned, as inhabiting the poorer as well as the wealthier sections of the city. The religious life of the city is taken care of by the priests and monks of **vedic** and **non-vedic** religions.

These are not just conventional descriptions which the poet of the **Cilappatikaram** gives because when it is his turn to describe Maturai, the merchandise and merchants he describes are very different, and such as we should expect in an inland city which was the capital of a kingdom the exports and imports of which were very different. It is perhaps also a studied attempt not to repeat the list of merchandise already given in the description of the city of Puhar. Being an inland city by a river, the moats and the forest defences are of more importance, and hence the poet lists the various types of defence machines which were used, and how entry into the city was controlled. Armour gets detailed mention, as also the kinds of pearls, precious stones and gold. The city plan of Kanci has been greatly praised. Every time one thinks of the Tamil City, one regrets the absence of greater archaeological work in these cities. Excavations conducted in Kanci (62-63) have revealed Roman rouletted and amphorae wares in this city, all of which is encouraging. One would like to see a study on the Tamil

City, and certainly a reading of Fustel de Coulanges and his *Ancient City* reveals very interesting possibilities for such a study.

No serious suggestion has been made concerning the population of these cities. Kanci was six miles in circumference, it is said, and the suggestion has been given that Palaesimundus in Taprobane had 200,000 inhabitants. The picture that one gets from literature is one of busy jostling crowds. In Cankam culture, though the people of the city take to fresh air in gardens and parks, they seem to have enjoyed water sports, and bathing in river, sea and lake. The picture given in the **Paripatal** collection, which receives some confirmation also in the **Cilappatikaram** is one of immense wealth and sophisticated forms of enjoyment in boats and rafts built for the express purpose of enjoyment on the water. The manner of transport for city people were the same as in the rest of India and Ceylon, chariots, carts, palanquins, and mules. The Tamil word for mule literally could be interpreted to mean 'The donkey on which the king rides'. The commentator gives the Sanscrit equivalent, *Arasavahanam* and one is left to wonder if there is a close connection between the mule and royalty.

Foreigners

The contact with foreigners enhanced this humanism. In the descriptions of the Tamil city, the foreigners are especially noted partly because they contributed to the wealth of the kingdoms. The Yavanas live by the waterfront in palaces which obstruct further view, and their wealth knows no decline; the streets in front of their houses are well lit all through the night and into the early hours of the morning. Sailors and merchants speaking several languages live in peace together, near the harbour where the merchandise from abroad is heaped in endless rows, and different types of flags denote which kind of merchandise is available where. Pennons must have formed the means of identification in these cities, pennons on the ramparts, pennons on the chariots, pennons to mark the different booths of philosophers,

pennons to mark the different kinds of merchandise and even toddy shops and food shops. The Yavanas are also in the citadels and in the war camp as engineers and guards and are said to speak an unknown and harsh tongue, and have a hard and cruel look. It is strange that no allusions are made to their complexion and colour of skin, but only to the fierce look, the different language, and their being covered with leathern coats - probably an allusion to their military dress. A great number of foreigners speaking different tongues are also found in the market place and the shopping streets of Maturai. The statements that Ceran punished the Yavanas by tying their hands, and pouring oil on their heads, and that the Ceran crossed a Yavana territory on his way to the Himalayas yet remain unexplained, but in the light of the Peutinger tables and the Temple of Augustus marked there, it is not improbable that there were some territories or concessions given to Romans or Alexandrines on the west coast.

We obtain glimpses of the life of the everyday life of the city folk. As the East prepared for the sunrise, the maids in the home lit the lamps, strew grain as part of the morning worship, washed and cleaned the entrance to the house, and worshipped the rising sun. They heard the customary morning sounds all of which together seemed to resound like the sound of the ocean; the sound of the tambour matinal of the palace and of the temple, and the sound of the white conch from the temples of Vishnu, of Siva, of Baladeva and of Murugan; the sound of the morning recitation of the Vedas, the murmur of prayer fill the morning with their sounds. There was then the trumpeting of the elephants and the neighing of the horses which could not be ignored in a capital and fortified city. The ascetics and the poor went to the riverside and to the tanks and wells for their morning ablutions while the wealthy had their ablutions at home. The description of the bath of Madhavi mentions the scents, perfumes and astringents which she used. The commentator here and in other similar places enumerates the cosmetics, and many of

the names are place names - names of countries within India or outside where they were produced or from which they were obtained.

Food and Drink

The material culture of this period is no less interesting. The staple food was rice in various forms, boiled in milk and taken with curd by those who avoided meats. In coastal villages, fish fried, dried, and boiled are mentioned, but both in the case of vegetarian and non-vegetarian food, the taste of **tamarind** was predominant, as it yet obtains in Tamil homes in the **Tinnevely District** of Southern India. The **Cilappatikaram** and the **Tirukkural** naturally recommend vegetarian and milk diets, but the anthologies are full of allusions to hard eating of meat and hard drinking of intoxicating liquor. There is mention of various kinds of meat preparation, a fatty preparation of fried meat and rice like **bryani**, the meat roasted over an open fire, and chunks of meat roasted on a spit like kebab. The meat relished was mutton (young goats), rabbit, the wild boar, turtle meat, venison, iguana, and fowl and birds. Many interesting details concerning the feasting which used to follow the visits of bards or a victory over a rival clan, are to be found all over the anthologies, but especially in the **Purananuru**. The meat is to be eaten till the mouth turns red, and the tongue tires of mastication (Puram 364).

Pepper seems to have been used largely for condiment and probably it is from the use of pepper that the word 'curry' has come which, according to some, is the greatest contribution made by India to world culture.

The use of fermented liquor obtained very greatly among the warrior classes. Women seem to have been bar maids, and if accounts were not settled in time the bar maid would refuse toddy to her defaulters whereupon they would just go to the nearest village to plunder the cattle and pay her for their drinks. The drunkard's journey is described as a pilgrimage to the toddy shop. After the long carousals, the warriors would be found "under the table". One chief is

praised for his fondness for warriors who acquitted themselves with honour in battle; he would give them to drink from his own vessel.

There are passages which describe the drinking in goblets of gold of wine brought by the **Yavanas**. Wine was one of the imports from the West mentioned by the **Periplus** and the examination of the amphorae pottery found at Arikamedu revealed that it was a kind of resin wine, the inferior type meant for export. It is said that the wine used to be drunk with bites of ginger which used to be strung into the garlands of flowers which they wore.

Dress

People were lightly dressed, and among the working classes, it was then as now a bare minimum. As the home of cotton, the Tamil country produced cloth for home exemption as well as for export. The cloth worn around the waist both by men and women was known by names which meant that it had been cut from a long piece (**tuni**, **tundu**, **aruvai**). The colours most fancied were red, blue and white. The wealthier folk used a very fine type of cotton which is compared to white smoke or the slough of a snake, or the web of a spider. Similarly the silk which was known as **tukil** was extremely fine as the **Periplus** points out, and is also compared by the poets to the white vapour which rises when milk is boiled and to the fine sheet of spray of a waterfall. The silks were transparent. The indulgence in sandal paste by both men and women, and the fondness for cosmetics is well known. **Kalingam** was a kind of silk which was popular, and probably came from the Kalinga region, and **Kalagam** was a kind of black or blue silk which was imported from South East Asia and probably originated in China.

Salt seems to have been a commodity of great value. The Latin 'Salary' is said to come from salt, because salt was given in exchange for work. Similarly the word coolie which has come to mean a labourer, or one earning daily

wages, originated from the word Koolam or grain which was given as payment for work. Similarly, the word **sampalam** comes from 'sampu' a kind of rice, and **madu** for 'wealth' originated from cattle wealth.

Education was with parents and then with teachers who taught general subjects like grammar, literature and arithmetic. There were others who were probably specialists in branches like astronomy and music. As the adolescent reached the age of marriage, it is courtship which becomes a widely sung theme for bards and poets. Of the rites of actual marriage ending the period of courtship which is named Kalavu and even **marai**, there are three accounts, two in the Aham 400, and one in the **Cilappatikaram**. The three seem to be complementary within themselves. In the poetry of the Kurinci region, marriage is said to be formed under the shade of the **vengai** when in full bloom. This again is a poetic convention, I feel; the retention of a previous period. But in the cities, the day on which the moon was free from inauspicious stars was chosen; the Rohini asterism was considered most suitable. The ritual bathing of the bride was done in the early morning. Water with paddy grains and petals of oleander was used. Four elderly women with children bathed the bride and dressed her. A white thread to which **vahai** leaves and the fragrant tuber of the **hiralli** grass was also worn, but there is no indication as to where it was worn. The father gave away the bride, mentioning her by name. And elderly women with sons blessed the the bride "May you always be pleasing to your husband".

The material side of the culture and prandial gaiety is evident in a large part of the **puram** literature. For instance the 364th poem of Purananuru reads:

Come, Warrior Chief, lets make merry
 Let's eat and drink, and be generous
 to those expressing their want.
 Let the bardess be rewarded with garlands

which fade not.

The bard with fire-like lotuses which bloom not
in tarns.

Let them feast on black goatlings roasted on
red fires

And chunks of spicy meat

And drink deep

So that their tongues sing well, indeed.

Such scenes will be rare, O Chief,

When it is our turn to reach the vast burial
ground of urns,

Where ancient trees split the earth with roots

And from their arboreal haunts

The male owls hoot

that the days pass.

(garlands which fade not - garlands of gold

lotuses which bloom not in tarns - lotuses of gold).

The material culture of the Cankam Age as well as the poetic conventions existing at that period, show Tamil culture as developing in close touch with Nature. The fact that all poetry had to have Nature as the background is the proof that Tamil humanism developed with an identification of human nature with Nature. The involvement of the people extended itself not only to song but also to dance, and the involvement in religious and secular dancing is old as Mohenjo-daro itself as evident from the bronze figure of the dancing girl and the stone torso which must have had moving arms in its shoulder sockets.

I should like to end this lecture with two poems, one of which assures heavenly bliss to warriors and another describes a heroic mother who having lost her husband and her brother in battle does not hesitate to send her only son to the fray. These two poems illustrate the heroism that was also characteristic of this age.

Listen pulaya, who sounds the drum
 And berates it with drum sticks
 Even though the arrows strike their bodies
 thick as shafts of monsoon rain
 And the spears pierce thick as carps in the fields
 And the heroic elephant with its golden face-mask
 Charges with its shining tusks and tramples them
 underfoot

They run not from the battle.
 To such men of valour, why bestow as booty a region
 with rice - fields
 Where haystacks dominate and where in the long lakes
 The Valai fish turn on their sides as they sail
 Their reward will be the spotless damsels
 In the world of highest heaven.
 There comes the army of the enemy king
 Watch from here the progress of the battle.
 (Puram, 287)

The Imagination fails; great is her daring
 Worthy of the old warlike clan.
 In an earlier battle
 her brother died the victim of an elephant charge.
 In yesterday's encounter
 Her husband fell defending herds of cattle.
 Today
 On hearing the battle drum
 She, beside herself with joy
 Dressed him in white
 Gave a spear in his hand,
 Oiled and combed his spread out hair
 And sent to battle her only son
 Saying "Hurry forth to the fray".
 (Puram, 279)

APPENDIX

SUMMARY OF LECTURE II

The desire to regard all men as brothers is not a desire that appeared in the twentieth century with the jet age. Centuries ago when there were no international associations, men felt that there should be a recognition of the fraternity of men. The Tamil poets expressed the brotherhood of all men in the same manner as the Stoics did. For instance the Tamil verse

“Every country is my country
Every man is my kinsman”

and other similar lines envisaged a fraternal relationship with the rest of the world. Such lines reminded one of Terence and his “Homo sum; nil humani a me alienum puto”

Gordon Allport states that for the development of a mature personality there were three requisites, the expending self, self-objectification and a unifying philosophy of life. These ideals were found emphasised in the ancient classics of the Tamils. The Altruistic ideal ensured a happy life and a complete and developed personality.

While Plato and Aristotle were primarily occupied with the Greek city-states and considered the rest of mankind as “barbarians”, and the Brahmin Dharmasastras limited salvation to those who were born between the Himalayas and the Vindhya, the Tamil classics were much more liberal, and did not deny salvation or education to any class.

In the development of Tamil humanistic ideals, Tamil trade with the Roman Empire and with China and Malaya and countries to the East of India, was an important factor. Another important contribution was made by the poets and bards who criss-crossed the Tamil country and brought about a consciousness of Tamil unity. With trade and with the introduction of Jainism, Buddhism and Brahminism, North India came into the purview of Tamil poesy.

Disinterested service and altruistic love were greatly emphasised in Tamil humanism. For instance the chief Ay is said to have done good, not for any reward either in this life or in the next, but because good deeds were commendable in themselves. Such men ensured the strength of society, and this world exists because there are many such altruistic persons. Ay was considered so important that he seemed to be, like the Himalayas, a foundation of the world.

Each society has its ideal and hero. Just as the Stoics had their ideal in the Sapiens or the wise man the Tamils found their ideal in the Saanroon or the complete man, while the Roman wise-man had to be aloof from society, and cultivate his ideals in isolation. The Tamil wise man was required to involve himself in the affairs of society. While the Roman wise - man was said to be rare as the phoenix the Tamil wise men were many, and they gave life and distinction to the village or town in which they lived.

Pitrim A. Sorokin in his book "Altruistic Love" has stated that the newspapers give publicity to the sub-social elements of society, and sociology studies the maladjusted but does not study the saint and the altruist. Early Tamil humanism gave great importance to the altruist who contributed to the strength of society. The Tamil Ideal member of society lived a life of love. He returned evil for good. The purpose itself of married life was to do good in union and to live a life of hospitality. While the Sanskritic books and Buddhist literature held up as ideal the life of the monk and the ascetic, the Tamil sources praise the life of the house - holder, and his capacity to benefit the monk and the ascetic. While the Greek and Roman philosophers expounded their ideas in treatises of several pages, the **Tirukkural** expresses its ideas in succinct distichs. Hence the need to interpret the **Tirukkural** as well as the other classics for each generation.

It is worth comparing the contributions of Tamil philosophy with the philosophy of the Roman Stoics, and their doctrine of the One World ideal. Seneca stated that every man was to be given consideration because he was man and that he should consider every land as his fatherland. Marcus Aurelius said 'As Antonius I belong to Rome; as a man I belong to the whole world' The Roman Stoics felt a oneness also with the animal world and all life. Similarly the **Tirukkural** is very universal in its interest. It does not contain even the word 'Tamil' or refer to the Tamil kingdoms. It is but fitting that Dr. G. U. Pope should have called Tiruvalluvar "a world poet" and "a poet of humanity". The **Tirukkural** prescribes two remedies for the attainment of happiness:-

"Think not anything which will make your minds
small"

and

"Let every thought of yours be noble"

REFERENCE

1. FILLIOZAT, J. **Les relations exterieures de l' Inde**
French Institute of Indology,
Pondicherry, 1956.
2. HERAS, H. **Studies in Proto Indo-Mediterranean Culture.**
Vol I. Indian Historical Research
Institute, Bombay 1953.
3. HUTTON, J. H. **Caste in India, its Nature, Function and Origin**
3rd ed. Oxford University Press,
Bombay, 1961.
4. KAILASAPATHY, K. **Tamil Heroic Poetry,**
Oxford University Press, London, 1969
5. KRISHNASWAMY AIYANGAR, S.
The Beginnings of South Indian History,
Modern Printing Works, Madras, 1918.
6. LAHOVARY, N. **Dravidian origins and the West. Newly discovered ties with the ancient culture, and languages. including Basque, of the Pre-Indo-European Mediterranean World.**
Orient Longmans, Bombay, 1963.
7. PARPOLA ASKOETAL. **in Journal of Tamil Studies.**
Special number on the Decipherment
of the Mohenjo-daro Script. Vol II
(1970) No. 1.
8. SIVARAJA PILLAI, K. N. **Chronology of the Ancient Tamils,**
University of Madras, 1932.

9. SRINIVASA AIYANGAR, P. T. **History of the Tamils
from the Earliest Times to 600 A. D.**
Coomaraswamy Naidu & Sons,
Madras, 1929.
10. SUBRAMANIAM, T. N. **Sangam Polity.**
Asia Publishing House, Bombay, 1969.
11. THANI NAYAGAM, X. S. **Aspects of Tamil
Humanism.**
Reprinted from Annals of Oriental
Research of the University of Madras.
Volume XVII, 1960 - 1961.
12. THANI NAYAGAM, X. S. **Tiruvalluvar (Tamil)**
Sornammal Endowment Lectures.
Annamalai University, 1967.
13. THANI NAYAGAM, X. S. **Tamil Culture and
Civilization**
Readings. The Classical Period.
Asia Publishing House, Bombay, 1970.
14. VITHYANATHAN, S. **Tamilar Saalpu (Tamil)**
Kandy, 1954.

